

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);

typed to Word Document by kmitl@usa.net;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (27/07/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิก, กิมหงวน

ตอน

“นางแม่วี”

ป.อินทราปาลิต

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้น ฝนตกพรำถนนลื่น คาคิลแล็คเก็งสีฟ้าหม่นของเสียหงวนทำความเร็วได้ไม่เกิน ๓๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เมื่อเข็มวัดระยะความเร็วเกินกว่าเลข ๓๐ ไมล์ ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ จะยกมะ هنگข้างขวาของท่านเชกบาลเจ้าแห้วทันที

คณะพรรคสี่สหายนั่งอยู่ตอนหลังรถ ต่างรู้สึกเมาเล็กน้อย วันนี้เป็นวันอาทิตย์ว่างการงาน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ จึงชวนกันออกจากกรุงเทพฯ ๔ แต่เข้าไปตรวจงานที่ฟาร์ม “สี่สหาย” ในป่าทึบของดงพญาเย็น ในเขตอำเภอปากช่อง ทุกคนพักผ่อนอยู่ที่ไร่อย่างสุขสำราญ ฝึกซ้อมยิงปืนพกและปืนเล็กยาวหมดกระสุน ไม่น้อย ปรากฏว่าเสียหงวนของเราชักปืนไวกว่าเพื่อน ส่วนนิกเป็นเสือปืนเร็วที่น่าประหลาด ยังไม่ทันกระชากปืนพกออกมาจากซองปืนเพียงแต่ยกมือจับด้ามปืนกระสุนปืนก็ลั่นตูมออกมาแล้ว

ถูกละคนที่มีเงินอย่างคณะพรรคสี่สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ย่อมมีความสุขที่สุด จะทำอะไรได้ทั้งนั้น มีชีวิตและเป็นอยู่อย่างสุขสบาย

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ พร้อมด้วยเจ้าแห้วออกจากฟาร์ม “สี่สหาย” เวลา ๑๗.๐๐ น. แล้วแวะเที่ยวตลาดปากช่อง แวะดื่มเหล้ารับประทานอาหารเย็นกันที่นั่น ชมซากบ้านเรือนที่ถูกพายุพัดพังทลาย ในราว ๑๘.๓๐ น. ก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ๔ พอเข้าเขตถนนพหลโยธินที่หินกองฝนก็ตกหนักท้องฟ้าเต็มไปด้วยพยับฝน บางขณะฝนหนาเม็ดจนแทบจะมองไม่เห็นทางข้างหน้า เจ้าแห้วพยายามขับรถด้วยความระมัดระวังที่สุด

พอเลยดอนเมืองไปได้สักครู่ฝนก็ซา แต่ก็ยังพำร่าอยู่ฟ้าแลบแปลบปลาบตลอดเวลา บางทีก็ฟ้าเปรี้ยง ทำให้นิกสะดุ้งโหยง

“ว่า-ว่ากาญจนาสุกับเมฆลาจริงไว้อัย เปอร์ตน์ถือนี่ว่ามีขวานก็ขว้างได้ขว้างเอา นางเมฆลาที่ตัดจิตชูแก้วแล้วเอาแก้วซ่อนไว้ในกางเกงในให้รามาสุไหม”

อาเสียหัวเราะหึ ๆ

“ใครบอกแหวะ”

“เมื่อกันเป็นเด็กยายเคยเล่าให้กันฟังนี่หว่า เขาเล่ากันว่าถ้าฟ้าผ่าลงมาตรงไหนก็พยายามขุดดูบริเวณแถวนั้นเถอะ อาจจะพบขวานรามาสุก็ได้”

เสียหงวนขมวดคิ้วย่น

“ขวานรามาสุรูปร่างเป็นยังไง”

“ยายเล่าให้กันฟังว่าเป็นขวานประดับเพชร เล่มหนึ่งมีค่าคิดเป็นเงินดูเหมือนเท่ากับสี่ระชะคุณพอนั้นแหละ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ สะดุ้งเฮือก หันมาทำตาเขียวกับลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ทะเล้งแล้วอ้ายกร แกจะคุยเรื่องอะไรก็คุยไปซีวะ ทำไมจะต้องวกมาพูดถึงเรื่องกบาลของฉันด้วย”

นิกหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าผมจะบอกอ้ายหงวนว่า ขวานรามสูรมีราคาตั้งล้าน คุณพ่อก็ต้องด่าผมเช่นเดียวกัน ผมก็เลยบอกมันว่ามีราคาเท่ากับศิริชะคุณพ่อ”

ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วคนขับรถคาดิลแล็คแก๊งราคาเกือบสองล้านบาทได้ร้องขึ้นดัง ๆ

“รับประทานมีผู้หญิงยกมือขอความช่วยเหลือจากพวกเราครับ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ต่างมองไปตามแสงไฟจำหน่ายรถซึ่งโคมไฟคู่นี้แรงมากเพราะแบตเตอรี่ยังใหม่อยู่และเป็นโคมไฟพิเศษ จากสายฝนที่กำลังตกปรอยทุกคนก็แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ข้างรถไฟคสวาเกินและกำลังโบกมือขอความช่วยเหลือ

ทางหลวงสายพหลโยธินตอนนี้เปลี่ยวมาก ทางขวามือคือตลาดและประตูน้ำรังสิต

“หยุดรถไว้ย้ออัยแห้ว” พลออกคำสั่ง “รถของเธอคงเสียแน่นอน แต่รถไฟไม่เคยเสียกลางทางนี่หว่า”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อาจจะเป็นรถเก่าหลายปีแล้วก็ได้”

นิกรออกความเห็นขึ้นตามความคาดคะเนของเขา

“หรือเป็นลูกไม้ของหล่อนที่จะล่าผู้ชาย อย่าลืมนะว่าเราเคยเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้มาแล้ว อย่าหยุดเลยจะปล่อยหล่อนตามเรื่องดีกว่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหนักแน่น

“หยุด อ้ายแห้ว ด้วยมนุษยธรรมและไม่ตรีจิตระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเราต้องช่วยเจ้าของรถไฟคสวาเกินคันนี้ ปานนี้หล่อนอาจจะหิวข้าวจนตาเหลือแล้วก็ได้ รถเสียกลางทางและมาคนเดียวมันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งที่สุด”

คาดิลแล็คแก๊งสี่ฟ้าหม่นลดความเร็วลงทันที เกียร์อัตโนมัติของมันเปลี่ยนเป็นเกียร์ต่ำได้เองโดยไม่ต้องบังคับ เจ้าแห้วนำรถแก๊งคันงามแล่นมาจอดห่างท้ายรถไฟคสวาเกินกลางเกากลางใหม่คันนั้นราว ๓ เมตร

จากแสงไฟจำหน่ายรถคาดิลแล็คทุกคนแลเห็นสาวสวยรูปร่างสูงโปร่งแต่งกายทันสมัย ใบหน้างามแจ่มอายุนวัยเบญจเพสคนหนึ่งวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาที่รถคาดิลแล็ค แล้วหยุดยืนทางด้านขวาของรถ ประณมมือไหว้ทุก ๆ คนในท่าทางอ่อนช้อย

“ดิฉันขอพระคุณค่ะเท่าที่คุณกรุณาหยุดรถ และหวังว่าพวกคุณคงจะเมตตาให้ความช่วยเหลือดิฉันในฐานะที่ดิฉันเป็นผู้หญิงรถมาเสียกลางทางในเวลาค่าคืนเช่นนี้”

เสี่ยหงวนยิ้มให้หล่อน

“มีอะไรที่จะให้เราช่วยคุณได้บ้างล่ะครับคุณดิฉัน”

“อู๊ยตาย ดิฉันไม่ได้ชื่อดิฉันหรอกค่ะ ดิฉันชื่อเกศินี”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“ผมได้ยินคุณพูดดิฉันยังงั้นดิฉันยังงี้ก็คิดว่าคุณชื่อดิฉัน ขอขอบคุณครับที่กรุณาให้ผมรู้จักชื่อคุณ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“แกนี่ล้ำสมัยเหลือเกินอ้ายหงวน คุณสาว ๆ ยุคนิวเคลียร์เขามักจะเรียกตัวเองว่าดิฉันหรืออะฮัน ความจริงก็คือคำว่าดิฉันนั่นเอง แต่พูดเร็ว ๆ ก็เป็นดิฉัน” แล้วนิกรซึ่งนั่งอยู่ด้านขวาสุดตอนหลังก็หันมามองดูสาวสวย “รถคุณเสียหรือครับ”

“ค่ะ ค่ะ” หล่อนพูดโดยเร็ว “ดิฉันไปเยี่ยมคุณอาที่อยู่ชานเมืองมาตอนนี้เครื่องยนต์ก็ดับไปเฉย ๆ ดิฉันก็ไม่เป็นหรอกอะ ได้แต่ขับเท่านั้นป่านนี้คุณแม่บ่นแยะแล้ว กรุณาช่วยแก้รถให้ดิฉันหน่อยนะค่ะ”

นิกรทำหน้าที่

“ผมก็พอกับคุณนั่นแหละครับ ได้แต่ขับแก้ไม่เป็น แต่พวกเราอาจจะช่วยคุณได้” แล้วนิกรก็ชะโงกหน้ามองดูศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายสุด “หมอไว้ย้ออัยแห้วลงไปซ่อมเครื่องยนต์ให้คุณดิฉัน...เอ๊ย...คุณเกศินีนี่ทีเถอะวะ”

“อ้อไร้อ้อไร่ กันยินดีให้ความช่วยเหลือเธอ” แล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าแห้ว “ลงไปไว้อย่าแห้ว เอาไฟฉายติดมือติดตีนลงไปด้วย พวกเราใครอยากตากฝนจะลงไปก็เอา”

ครั้นแล้วนายพลดิเรก ซึ่งอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบสุภาพบุรุษกับเจ้าแห้วก็เปิดประตูก้าวลงไปจากรถสาวสวยเจ้าของรถไฟคสวาเกินได้กล่าวคำขานบุญขอบคุณอย่างมากมาย หล่อนพาศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าแห้วเดินไปที่รถของหล่อนซึ่งจอดกรำฝนอยู่ประมาณ ๒๐ นาทีแล้ว

นายพลดิเรกเดินไปทางหน้ารถแล้วเปิดฝากระโปรงขึ้นเสร็จแล้วก็ปิดดังโครม

“คุณขับมันมาได้ยังไงครับ ในเมื่อรถของคุณไม่มีเครื่องยนต์”

สาวสวยยื่นตะลิ่ง ส่วนเจ้าแห้วผลอดตัวหัวเราะก๊าก

“รับประทานรถไฟคสวาเครื่องยนต์มันอยู่ทางตูดครับ”

ดร.ดิเรกทำหน้าซอບกล เต็มไปด้วยความอับอายขายหน้า เขาบอกตัวเองว่านักปราชญ์ทุกคนมักจะเป็นอย่างนี้ คือบางขณะก็โง่กว่าเด็ก ๆ นายพลร่างเล็กพาเจ้าแห้วเดินมาทางท้ายรถ หญิงสาวเจ้าของรถเข้ามายืนข้าง ๆ ศาสตราจารย์ดิเรก

เจ้าแห้วเปิดฝากระโปรงท้ายรถขึ้นตามคำสั่งของ ดร. ดิเรก ต่อจากนั้นนายแพทย์หนุ่มก็ขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ตรวจสอบเข็มวัดน้ำมันและลองสตาร์ทดู ไดนามิ สตาร์ทยังคงทำงานแต่เครื่องยนต์ไม่ติด แสดงว่าไฟมีน้ำมันมี นายพลดิเรกก้าวลงจากรถเดินมาทางท้ายรถ รับไฟฉายจากเจ้าแห้วส่องดูเครื่องยนต์ด้วยความเชี่ยวชาญของเขา ตรวจสอบไม่ถึงครึ่งนาที เขาก็สั่งให้เจ้าแห้วปิดกระโปรงท้ายรถ แล้วเขาก็กล่าวกับสาวสวยเจ้าของรถไฟคสวาเกินว่า

“คอยที่ใหม่เสียแล้วครับ”

“ตายจริง หมายความว่าเครื่องยนต์ใช้ไม่ได้หรือคะ”

“ครับ นอกจากจะเปลี่ยนใหม่ แต่ตลาดรังสิตหรือที่ตลาดดอนเมืองคงไม่มีขาย หรือมีจะนั่นร้านก็คงปิดหมดแล้ว”

สาวสวยหน้าเสียว

“กรุณาช่วยดันเถอะนะคะ อย่าทิ้งให้มันอยู่ในที่เปลี่ยวอย่างนี้เลย”

“อ้อไร้อ้อไร่ ผมต้องช่วยคุณแน่นอน รถคุณมีประกันหรือเปล่าครับ”

“มีคะ ดันไปประกันไว้สามหมื่นห้าพันบาท”

“เวอริก็ู้ด ถ้าเช่นนั้นคุณขึ้นไปล็อคกระจกและใส่กุญแจประตูรถให้เรียบร้อย ทิ้งมันไว้ให้ตากฝนอยู่ที่นี้แหละครับ พงุนี้คุณคอยพาช่างพิตให้เอาคอยท์มาเปลี่ยน ผมรับรองว่าอย่างอื่นไม่มีอะไรเสียหาย ที่คอยท์ใหม่ก็เพราะอายุของมัน เชิญจัดการกับรถของคุณเสียให้เรียบร้อยซีครับ พวกเราจะพาคุณไปส่งจนถึงบ้าน”

หล่อนประณมมือไหว้ นายพลดิเรกอย่างอ่อนหวานนุ่มนวล

“ดันไม่สามารถจะกล่าวคำขอบคุณใด ๆ จึงจะสมกับที่คุณกรุณาดันในยามคับขันเช่นนี้คะ”

ดร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นวิสัยของสาธุชนนี้ครับ”

สาวสวยผู้มีนามว่าเกศินีรีบขึ้นไปบนรถของหล่อน สักครู่ก็ลงจากรถพร้อมด้วยกระเป๋าเงินสีขาว หล่อนปิดประตูใส่กุญแจรถอย่างรวดเร็ว ต่อจากนั้นนายพลดิเรกกับเจ้าแห้วก็พาหล่อนตรงไปที่รถคาดิลแล็คเก็ง ศาสตราจารย์ดิเรกเปิดประตูบานขวาตอนหน้ารถออกแล้วกล่าวกับพ่อตาของเขา

“คุณพ่อเขยิบไปนั่งกลางเถอะครับ ขอให้คุณเกศินีไปกับเราด้วยคน รถของเธอคอยที่ใหม่ครับ”

แล้วเขาก็กล่าวกับหล่อน “เชิญครับ”

เกศินีก้าวขึ้นไปนั่งริมซ้าย ในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วก็ขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ นายพลดิเรกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่เขาได้มีโอกาสช่วยเหลือสุภาพสตรีคนหนึ่ง เขาเปิดประตูบานขวาตอนหลังรถพาตัวขึ้นไปนั่งข้างพลพอรถคาดิลแล็คเก็งออกแล่น ศาสตราจารย์ดิเรกก็แนะนำเกศินีให้รู้จักกับคณะพรรคของเขาและพ่อตาของเขา

สาวสวยตื่นตื่นมากเมื่อทราบว่าสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๖ เป็นใคร

“ตื่นรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชียวค่ะ ที่ได้มีโอกาสรู้จักกับท่านศาสตราจารย์และคุณ ๆ เหล่านี้
ซึ่งตื่นเคยได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว”

นิกรกล่าวกับหล่อนอย่างยิ้มแย้ม

“ผมเป็นพันเอกอันดับสองนะคะ”

“ค่ะ ดันทราบแล้ว”

เสียหวนทำท่ากรึมกรึม

“สำหรับผมเรื่องยศไม่สำคัญครับ แต่ผมเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย ที่ลือกันว่า
ท่านจอมพลในโกศมีเงินมากกว่าผมก็ไม่ใช่ความจริง แต่มันก็ทำให้ผมก้มใจกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่นาน
ทีเดียว”

ท่านเจ้าคุณกล่าวกับสาวสวยว่า

“หันหน้ามาทางหน้ารถเถะหลานสาว หันไปคุยกับเขาทางหลังรถอย่างนี้ก็เมื่อยคอแย่”

ฝนซึ่งตกพรำหรือปรอย ๆ กลับตกหนักอีก เจ้าแห้วกล้วยถูกเขกบาลก็ไม่กล้าขับรถเร็ว นอกจากฝนยังมี
พายุด้วย ยวดยานบนถนนพลโยธินไม่มีใครมีฝนตกหนาเม็ด จนกระทั่งเครื่องปัดน้ำฝนกระจกหน้ารถทั้งสองอัน
ปัดไม่ทัน

เสียหวนกระซิบกับนิกรเบา ๆ

“เฮ้ย ผู้หญิงคนนี้สกปรกจังวะ แกสังเกตดูซิ ไฟในแก๊งสว่างพอที่จะช่วยให้แกมองเห็นซีดีโลก ลบบ้องหู
เลย แล้วชอบเกาหัวบ่อย ๆ”

นิกรอมยิ้มแล้วกระซิบตอบ

“อะไรเสียอีกล่ะ พระเจ้าเหาทำรังอยู่บนกบาลหล่อนนะซี ผู้หญิงสวย ๆ โดยมากมันจะสกปรก
คอเสื้อชั้นในดำปี๋ กางเกงในนุ่งซ้ำ ๆ ซาก ครึ่งปีถึงจะซักสักครั้ง บางทีถอดทิ้งไว้หมานึกว่าเนื้อเค็มคาบเอาไปกิน
เลย”

อาเสี่ยจู้ปาก

“เบา ๆ หน่อยอ้ายกร”

“หล่อนไม่ได้ยินหรอกวะ ทั้งฝนทั้งพายุออกอย่างนี้ ผมของคุณเกศินี همینสาบเหม็นสาบยังงั้นชอบกล
ไวย แล้วก็บางขณะหล่อนทำหลังโกงเหยียดมือทั้งสองไปตามขาของหล่อนคล้าย ๆ แมวบิดขี้เกียจ”

“งั้นเรอะ หรือยายนี้เป็นผีไม่ใช่คน....”

นิกรสะดุ้งเฮือกเย็นวาบไปหมดทั้งตัว

“อย่าพูดให้เสียขวัญชีวะแล้วกัน ประเดี๋ยวมันก็เปิดประตูกระโดดลงไปจากรถเท่านั้นเอง ความเร็วของ
รถขนาดนี้ก็ปากคอกแหงจำหน้าไม่ได้”

เสียหวนหัวเราะเบา ๆ

“แกคิดว่าคุณเกศินีหล่อน ม.ผ. แล้วหรือยัง”

นายจอมทะเล้นชำเลื่องมองดูสาวสวยซึ่งกำลังสนทนากับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๖

“เข้าใจว่ามีแล้วไวย”

“อาจจะ เป็น ม.น. นายพลหรืออาเสี่ยคนใดคนหนึ่งได้ไหม”

“ก็อาจจะ เป็นได้ ม.ล. หรือ ม.น. ไม่สำคัญ สำคัญความสุขที่คุณผัวจะกอบโกยให้ เฮ้ย-หล่อนบิดขี้เกียจ
อีกแล้ววะ ดันฝ่ามือทั้งสองข้างกับขาของหล่อนทำทางเหมือนแมวจริง ๆ กันซักกั้วผู้หญิงคนนี้เสียแล้วไวย
อ้ายหมอไม่ควรรับมาเลย”

หล่อนหันขวับมาทางนิกรกับกิมหงวนทันที สายตาของเกศินีที่มองดูสองสหายนั้นแข็งกร้าวผิดปกติ เหมือนกับว่าหล่อนได้ยื่นอาลัยกับนิกรพูดคุยกันทั้ง ๆ ที่สองสหายพูดกันด้วยเสียงกระซิบแม้กระทั่ง พ.อ. พลพัชราภรณ์ ซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายของกิมหงวนยังไม่ได้ยินว่าอาลัยกับนิกรพูดอะไรกัน

“คุณกิมหงวนกับคุณนิกรนิทานดินหรือคะ”

สองสหายต่างสะดุ้งพร้อม ๆ กัน อาลัยยิ้มแห้ง ๆ

“ปละ เปล่าครับ เราวิจารณ์กันว่าถ้าพวกเราเป็นพวกโจรหรืออันธพาลคุณก็จะเดือดร้อนที่ยอมโดยสารรถเรามา”

หล่อนพินหัวเราะ

“ดินคิดว่าคุณกิมหงวนคงไม่ได้พูดเช่นนี้หรือคะ อ้า - ดินเห็นหน้าพวกคุณในตอนแรกตอนที่ดินวิ่งมาหาที่รถ ดินก็รู้แล้วว่าทุกคนเป็นสุภาพบุรุษที่ไว้ใจได้ แล้วพวกโจรหรืออันธพาลนะไม่มีโอกาสที่จะชี้รถคาดิลแล็คเก็งราคาล้านอย่างนี้หรือคะ”

นิกรว่า “ขอบคุณครับที่ไว้ใจพวกเรา แต่ว่า....คุณจะน่ารักกว่านี้อีกหลายเท่าถ้าคุณเลิกพูดคำว่า ดินและเรียกตัวเองว่าหนูแทนดิน”

หล่อนยิ้มน่ารัก

“ดินรู้สึกกระดากใจไม่ใคร่ชอบพูดหนูกับใครหรือคะ นอกจากคุณแม่คนเดียวเท่านั้น”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ก็ดีเหมือนกันครับ แต่ผู้หญิงบางคนอายุตั้ง ๕๐ แล้วยังพูดหนูยั้งงั้นหนูยั้งงี้ คุณยายผมนะครับ ท่านพูดหนูกับคุณตามมจนกระทั่งตายจากกันไป ความจริงคุณยังเป็นเด็กมาก ถ้าคุณพูดหนูก็น่ารักดีเหมือนกันนะครับ”

“ไม่คะ ดินชอบพูดอย่างนี้”

นิกรยิ้มให้หล่อน

“คุณยังไม่ได้ออกเราเลยครับว่าบ้านคุณอยู่ที่ไหน รถกำลังผ่านบางเขนแล้วบอกเล่าเก้าสิบสิบเอ็ดสิบสองให้ทราบเสียก่อนจะได้ไปส่งคุณถูก”

“โอ-จริงแหละคะ ดินอยู่ถนนดินแดงคะ”

พลพูดเสริมขึ้นในท่าทางเจ้าชู้ตามเคย

“อยู่กับใครครับคุณเกศินี”

“อยู่กับคุณแม่คะ”

พ.อ. พลชอนยิ้มไว้ในหน้า

“เท่านั้นหรือครับ”

“มีสาวใช้สองคนคะ คนทำสวนและทำความสะอาดดินอีกคนหนึ่ง นอกจากนี้ก็มีแม่วิกในราว ๕๐ ตัว”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ต่างสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ทุกคนต่างมองดูสาวสวยเป็นตาเดียว

“มายก๊อด...” นายพลดิเรกคราง “คุณเลี้ยงแม่วิกตั้งครึ่งร้อยเชียหรือครับ”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“คะ ความจริงดินไม่ตั้งใจจะเลี้ยงมันหรือคะ ดินเลี้ยงไว้เพียงสองตัวเท่านั้น ต่อมาแมวที่ไม่มีเจ้าของมันก็มาอาศัยอยู่ที่บ้าน ดินสมเพชเวทนามันก็ให้ข้าวปลามันกิน แล้วมันก็เพิ่มจำนวนขึ้น คนแถวนั้นเขาทราบว่าคุณดินรักแมวบางทีแมวของเขาก็กินหัวเขาเอาใส่ตะกร้ามาทิ้งไว้หน้าประตูรั้ว ดินก็ต้องเลี้ยงไว้เอาบุญค่ะ สัตว์โลกทั้งหลายก็ควรจะได้รับความสะดวกจากเพื่อนมนุษย์ไม่ใช่หรือคะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ มองดูหล่อนด้วยความพอใจ

“ถูกแล้วหลานสาว หนูเป็นคนมีเมตตาธรรม ปรานีต่อสัตว์ ด้วยกุศลผลบุญของหนูคงจะช่วยให้หนู มีความสุขตลอดไป”

หล่อนกระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณอย่างนอบน้อม

“ขอบพระคุณค่ะที่คุณตากฤณาให้พรหนู หนูรักแม่มากค่ะ แมวเป็นสัตว์ที่น่ารักจริง ๆ”

“แล้วหมาล่ะครับ” กิมหงวนถาม

“ดีก็ชอบเหมือนกันค่ะ แต่สุนัขมันเป็นศัตรูสำคัญของแมวนี่คะ เลี้ยงไว้มันก็คงกัดแมวของดีนตายหมด คุณกิมหงวนชอบเลี้ยงแมวไหมคะ”

“เคยเลี้ยงเหมือนกันครับ แต่เลี้ยงแต่แมวตัวเมีย”

“เอ๊ะ ไม่ชอบแมวตัวผู้หรือคะ”

“มิได้ครับ ผมเป็นคนถือโชคลาง ฟันผมโยกโบราณเขาห้ามเลี้ยงแมวตัวผู้ครับ”

หล่อนขมวดคิ้วขึ้น

“ขอบกล ดีนเพิ่งได้ยินได้ฟังเดี๋ยวนี้เองว่าคนฟันโยกห้ามเลี้ยงแมวตัวผู้ แล้วถ้าฟันดีไม่โยกไม่คลอน ล่ะคะ”

“ฟันดีห้ามเลี้ยงแมวตัวเมียครับ เรื่องโชคลางความจริงมันก็มีเหตุผลเหมือนกัน ตำราเลี้ยงแมวเขาว่า อย่างนี้ครับ เท็จจริงอย่างไรผมไม่รับรอง”

เจ้าแห้วนั่งหัวเราะขบขันไปงอมายู่กับพวงมาลัย เสียหงวนชะงักหน้าไปข้างหน้ายกมือเชกบาลเจ้าแห้ว ดังโป๊ก

“หัวเราะหาอหิวาต์อะไรวะ”

เจ้าแห้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“รับประทานเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ รับประทานก็เพิ่งได้ยินนี้แหละครับ คนฟันโยกห้ามเลี้ยง แมวตัวผู้ และคนฟันดีห้ามเลี้ยงแมวตัวเมีย ฮะ ฮะ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นครังดังขึ้นลั่นรศคาตลัดแล็คแก๊ง ขณะนี้รถผ่านทางแยกเข้าสู่ย่านรถไฟถนน พหลโยธินแล้ว ฝนเพิ่งจะขาดเม็ด ถนนพหลโยธินมีรถยนต์ยาวไปมาไม่กััน โดยมากเป็นรถบรรทุกสินค้า พลกล่าวกับเกศินีว่า

“ผมแน่ใจว่าคุณคงยังไม่ได้รับประทานอาหารค่ำ”

“ค่ะ ยังค่ะ”

“ถ้ายังงั้นขอให้พวกเราเลี้ยงอาหารคุณเสียก่อนที่จะพาคุณไปบ้านนะครับ ภัตตาคารแถวสะพานควาย ที่สะอาดและอาหารอร่อยก็มีอยู่หลายแห่ง”

“ดีครับขอบคุณค่ะ ดีนกลับไปทานที่บ้านดีกว่าและจะเชิญพวกคุณรับประทานอาหารกับดีนด้วย ถึงแม้พวกคุณจะรับประทานอาหารกันมาแล้วก็ตาม ดีนอยากกลับบ้านเร็ว ๆ ค่ะ เป็นห่วงแมวเหลือเกิน ป่านนี้มันคง วุ่นวายไปตามกันเพราะคิดถึงดีน”

“ถ้ายังงั้นก็แล้วแต่คุณเถอะครับ แต่อย่าให้พวกเรารบกวนคุณเลย”

“ไม่ค่ะ รบกวนอะไรกันคะ ดีนจะเสียใจอย่างที่สุดถ้าคุณ ๆ และคุณตาปฏิเสธไม่ยอมรับประทาน อาหารค่ำที่บ้านดีน เท่าที่กรุณาพาดีนมาส่งก็เป็นพระคุณอย่างสูงสุดแล้ว ดีนกับคุณแม่จะให้การต้อนรับ พวกคุณอย่างเต็มที่เสียวะ หน้าบ้านดีนมีร้านอาหารเล็ก ๆ อยู่ร้านหนึ่งค่ะ แต่ฝีมือทำอาหารจีนและอาหารฝรั่ง ดีมาก ดีนจะสั่งอาหารและเหล้าที่ร้านนั้นเลี้ยงพวกคุณนะค่ะ”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“ตกลงครับ ผมขอรับรองด้วยเกียรติของผมว่าผมจะรับประทานอาหารให้เต็มที่เพื่อมิตรภาพของเรา”

ในที่สุดคาตลัดแล็คแก๊งก็เข้าสู่เขตชุมชนอันหนาแน่นจนกระทั่งถึงต้นถนนพหลโยธิน เจ้าแห้วบังคับรถ เลี้ยวซ้ายอ้อมอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิและเลี้ยวซ้ายเข้าถนนศรีอยุธยา เพียงครู่เดียวก็เข้าสู่ถนนดินแดงซึ่งเนื้อที่

นับหมื่นไร่ในถนนดินแดงนี้ยอมเต็มไปด้วยนิยายชีวิตที่โศกเศร้าเคล้าน้ำตาบ้านน้ำลาย เป็นถิ่นควาเลือดที่จึกโก และอันตรายได้สำแดงความกล้าของเขา เป็นแดนสงบของผู้ที่รักสงบ และเป็นแดนมิดิสัญญ์ในหมู่พวกอันตราย นักเลงหัวไม้ ชีวิตแต่ละชีวิตมีบทบาทวิถีทางแตกต่างกันไป แต่ส่วนมากถนนดินแดงก็คือถิ่นที่อยู่ของบรรดา คาวร้ายทั้งหลายนั่นเอง

คาดิแล็คแก๊งแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นรั้วไม้โปร่งมองแลเห็นเรือนสองชั้นขนาดใหญ่แบบโบราณหลังหนึ่ง ทั้งชั้นบนและชั้นล่างมีแสงไฟสลัวลางเต็มท้น บ้านนี้เก่าคร่ำคร่าและชำรุดทรุดโทรม มากแล้ว ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดิน ๒๐๐ ตารางวา รั้วด้านข้างและด้านหลังเป็นรั้วสังกะสีสูง ๘ ฟุต

สาวสวยบอกให้เจ้าแห้วกดแตรรถเรียกคนของหล่อน นิกกระซิบกับเสี่ยหงวนอีก

“เฮ้ย-บ้านนี้ดูทึม ๆ ยังไงชอบกลวิ้ย คงปลูกตั้งแต่สมัยพระเจ้าตาก”

อาเสี่ยยอมยิ้ม และแล้วเขาก็แก้งร้องเสียงแมวขึ้นดัง ๆ เหมือนกับแมวที่มันส่งเสียงขู่กันซึ่งอาเสี่ย

ทำเสียงแมวได้ดีมาก

“แหม.....แอ้ว.....”

เกศินีหันมามองดูเสี่ยหงวน ใบหน้าของหล่อนดูร้ายผิดปรกติเปลี่ยนแปลงเป็นคนละคน หล่อนยกมือ ทั้งสองข้างทำท่าเหมือนแมวกางเล็บ หล่อนทำหน้าแสบระรังเสียงแมวขู่คำรามดั่งลั่นรถ สีสหายกับเจ้าคุณ ปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วต่างเยินวาบไปตามกัน

“โอ๊ย ๆ ๆ” นิกกร้องสุดเสียง “กลัวแล้วครับคุณเกศินี ออ้ย....หน้าตาคุณทำไมดูอย่างนี้”

สาวสวยรู้สึกตัวก็ยกฝ่ามือขึ้นปิดหน้าแล้วปล่อยมือออกไปหน้าของหล่อนสวยแก่เป็นเสน่ห์เหมือน เช่นเดิม หล่อนแก้งหายใจถี่เร็วแล้วกล่าวกับนิกกรว่า

“ตื่นต้องขอประทานโทษค่ะ ตื่นเป็นโรคประสาท ถ้าเสียงอะไรทำให้ตื่นตกใจตื่นก็จะต้องทำเสียง เช่นนั้น อกภัยให้ตื่นเถอะนะคะ”

นิกกรบอกตัวเองว่า หล่อนเป็นผีแน่ ๆ ท่าทางของหล่อนตอนที่ร้องเป็นแมวนั้นน่ากลัวมาก

พ.อ. นิกกรลื่นน้ำลายเอือก แล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“เฮ้ย - กันขอตัวนะพวกเรา กันจะขึ้นแท็กซี่กลับไปบ้านก่อน พวกแกกับคุณพ่ออยู่รับประทานอาหาร กับคุณเกศินีก็แล้วกัน”

นายพลดิเรกชะโงกหน้าถามนิกกร

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือเพื่อน”

นายจอมทะเล้นผืนยิ้มอย่างยากเย็น

“ครั้นเมื่อครั้นตัวเหมือนกับจะเป็นไข้วะ เห็นจะเป็นเพราะถูกละอองฝนอยากจะทำกลับไปบ้านกินยาและ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ให้อบอุ่น”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมไปด้วยคนซีครับคุณนิกกร รับประทานผมก็สะอาดร้อนสะบัดหนาวขุ่น ๆ เหมือนกัน”

ศาสตราจารย์ดิเรกคิดว่านิกกรกับเจ้าแห้วเข้าใจว่าสาวสวยผู้นี้เป็นผีปีศาจ เขาก็เอ็ดตะโรลั่นรถ

“โน-แกสองคนจะปลีกตัวกลับไปบ้านก่อนไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเราได้สัญญากับคุณเกศินีแล้วว่าเรา จะมารับประทานอาหารค่ำกับเธอ”

สาวสวยมองดูนิกกรและยิ้มอย่างยียวน

“ถ้าไม่จำเป็นตื่นไม่ทำคุณหรือคะ”

นิกกรสะดุ้งเฮือก ทันใดนั้นเองช่องเล็กบนบานประตูก็ถูกเปิดออก มีเสียงแหบแห้งของใครคนหนึ่ง ร้องออกมา

“คุณเกศินีไม่อยู่หรือครับ”

เกิดขึ้นหัวเราะเบา ๆ

“ฉันเอง นายปลั่ง รถฉันเสียทิ้งไว้ที่รังสิต สุภาพบุรุษกลุ่มนี้ได้กรุณาพาฉันมาส่ง เปิดประตูเร็ว ๆ”

ในนาที่นั้นเองประตูรั้วแบบเก่าทั้งสองบานก็ถูกเปิดออก เจ้าแห้วซบคาติลแล็คเก็งผ่านประตูรั้วเข้าไปในเขตบ้าน บังโคลนข้างขวาเฉียดบานประตูเพียงนิดเดียวเท่านั้น ภายในบ้านมืดสลัว ที่เฉลียงหน้าบ้านก็ไม่ได้เปิดไฟ ทางซ้ายมือมีโรงรถยนต์ขนาดเล็กหลังหนึ่ง เกิดนึกบอกให้เจ้าแห้วซบรถตรงไปหยุดหน้าบ้านได้บ้านทันได้นั้นเองไฟฟ้าหน้าระเบียบเรียงรถก็เปิดสว่างจ้า

แมวหลายตัวเดินพล่านไปมา ส่วนมากเป็นแมวดำหรือที่เรียกกันว่าแมวขโมย ลักษณะท่าทางไม่สวยงามเลยมีหน้าซำตัวใหญ่ผิดปกติ เมื่อเกิดขึ้นเปิดประตูก้าวลงมาจากคาติลแล็คเก็งเป็นคนแรก บรรดาแมวทั้งหลายก็ร้องกันลั่นบ้านและวิ่งลงบันไดตรงมาหาหล่อนแสดงความดีอกดีใจที่เจ้าของของมันกลับมา

และมันไม่น่าจะเป็นได้เมื่ออ้ายหงวหรือแมวดำรูปร่างสูงใหญ่ น่าเกลียดน่ากลัวตัวหนึ่งวิ่งออกมาจากห้องกลางชั้นล่างของเรือนหลังนั้น สาวสวยร้องเรียกมันด้วยความรัก

“ซีวิน มหาแม่มาลูกมา”

อ้ายดำปลอดผู้มีชื่อเสียงไพเราะเพราะพริ้งกระโจนจากระเบียงหน้าเรือนลอยละลิวมาเกาะบ่าขวาของหล่อนทันที แล้วมันก็ส่งเสียงร้อง

“หม่าว...หม่าว...หม่าว...”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วต่างจ้องมองดูหล่อนไม่วางตา แมวดำอีกตัวหนึ่งกระโจนขึ้นมาเกาะบ่าซ้ายของเกิดขึ้น อีกหลายตัวพยายามตะเกียกตะกายมาหาหล่อน ในที่สุดสาวสวยก็กล่าวกับแมวของหล่อน

“ลูกจ๋า อย่าเพิ่งกวนแม่ แม่กำลังมีแขก ไป-ไปพักผ่อนทางหลังบ้าน แล้วอย่าตีกันอีกล่ะ วันก่อนก็กัดกันจนคอขาดไล่ทะลักไปตั้งหลายตัว”

แมวเหล่านี้เหมือนกับว่ามันรู้ภาษาคน อ้ายดำปลอด ๒ ตัวกระโจนลงมาจากบ่าของหล่อน และแล้วฝูงแมวร่วมครั่งร้อยก็พากันเดินไปทางหลังเรือนใหญ่ ไม่มีแมวตัวไหนน่ารักเลย ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นและสิ่งแวดล้อมในบ้านนี้ทำให้นิกรกับเจ้าแห้วออกสนับขวัญชวนไปตามกัน ต่างคนต่างมั่นใจว่าสาวสวยผู้นี้ต้องเป็นนางปีศาจแน่ ๆ และหล่อนควรจะเป็น “นางแมวผี” มากกว่าอย่างอื่น

เกิดขึ้นหันมามองดูคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ หล่อนยิ้มอ่อนหวานน่ารักแล้วกล่าวกับทุกคน ๆ ว่า

“เชิญซีคะ เชิญขึ้นไปบนเรือนเถอะคะ โปรดอย่ารังเกียจเลยว่าบ้านดั้นเป็นบ้านเก่า ๆ ล้าสมัยและปราศจากเครื่องเรือนอันมีค่า ดั้นหวังอย่างยิ่งว่าพวกคุณและคุณตาคงจะกรุณาร่วมรับประทานอาหารค่ำกับดั้นเป็นแน่ ลงมาซีคะ ขอให้ถือว่าเป็นกันเองเถอะคะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก้าวลงจากรถเป็นคนแรก ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็พาเพื่อนเกลอทั้งสามลงไปจากรถ เจ้าแห้วลงจากรถอย่างหวาด ๆ เป็นคนสุดท้าย เขากล่าวกับพลด้วยเสียงสั้นเครือว่า

“รับประทานอนุญาตให้ผมเอารถไปจอดรอพวกเจ้านายข้างนอกได้ไหมครับ”

ก่อนที่พลจะตอบเกิดขึ้นได้กล่าวขึ้นทันที

“เธอต้องรับประทานอาหารค่ำกับเราด้วยซีจะนายแห้ว ฉันไม่ได้แบ่งชั้นวรรณะถือว่าเธอเป็นคนรถเลย ฉันถือว่าทุกคนที่มาส่งฉันเป็นผู้ที่มีพระคุณต่อฉันทั้งนั้น และนายของเธอก็คงไม่รังเกียจที่จะให้เธอร่วมโต๊ะด้วย เพราะฉันเป็นผู้จัดการเลี้ยงด้วยไมตรีจิตของฉัน”

เจ้าแห้วมองดูหล่อนอย่างเกรงกลัวแล้วฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“แะะ แะะ รับประทานขอบคุณครับคุณแมว”

หล่อนเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งเครียดทันที

“ฉันชื่อเกิดขึ้น ฉันไม่ได้ชื่อแมว”

เจ้าแห้วกลิ่นน้ำลายเอือก

“รับประทานตอนที่คุณร้องเสียงแมวบนรถ หน้าตาคุณเหมือนแมวมามากเชียวยครับ”

พลจุกอกดูเจ้าแห้ว

“พอแล้วอ้ายแห้ว ไม่ใช่เรื่องที่จะจะต้องวิจารณ์”

สาวสวยเชิญทุกคนขึ้นไปบนเรือน ขณะนี้สาวใช้ของหล่อนได้เปิดห้องรับแขกออกแล้ว แสงไฟในห้องไม่สว่างจนเกินไป หล่อนอาจจะมีการใช้จ่ายอย่างประหยัดก็ได้ โຕีะเก๊าชู้ดรับแขกล้ำสมัยแต่ก็เป็นเก๊าอื่นวมฝีมือประณีตเมื่อ ๕๐ ปีที่แล้วมา โซฟานั่งได้เพียง ๓ คน ห้องรับแขกนี้กว้าง ๔ เมตร ยาว ๔ เมตร เป็นห้องหน้ามุขชั้นล่างที่ยื่นออกไป เครื่องตกแต่งห้องแต่ละชิ้นล้วนแต่เป็นของเก๊าแก่ตั้งแต่สมัยพระร่วงขุมรามคำแหง ก็มี ฝาห้องประดับศิระระวัวและเขาว่าวปนกับศิระระกว้างและเขากวาง นาฬิกาปารีสเรือนใหญ่เก๊าแก่เต็มทบบนโซโตะมีอีกาสตีไฟไว้เกาะกิ่งไม้อยู่ ๒ ตัว นกเค้าแมวดัวหนึ่ง ตู้ใหญ่ข้างหน้าต่างบรรจุเครื่องลายครามกังไสห้องรับแขกนี้ทำให้เจ้าคุณบัจฉริก ๗ รู้สึกว่าท่านกำลังเป็นหนุ่มใหญ่ในรัชสมัยสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

พล, นิกร, กิมหงวน ต่างนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน เจ้าคุณบัจฉริก ๗ นายพลติเรก และเจ้าแห้ว นั่งบนเก๊าอื่นวมคนละตัว สาวสวยเจ้าของบ้านกล่าวคำขอโทษสี่สหายแล้วเดินออกไปทางห้องกลาง

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน ศาสตราจารย์ติเรกถามอเสียบ่า ๆ ว่า

“รู้สึกยังไงบ้าง”

“อ้อ ซอบกลไวยัย มันเหมือนกับว่ากันฝันไป”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ความจริงไวยัยไม่ใช่ความฝัน”

พล พิจารณารณียกมือตบศิระระนิกรเบา ๆ แล้วกระซิบพูด

“อย่าปอดแหกนักเลวระอ้ายกร แก่เข้าใจว่าคุณเกตินี้เป็นผียั้งงั้นหรือ แก่นะแก่ดูหนังเกี่ยวกับภูตผีปีศาจมากไปหน่อยหรือมายก็โลกพิสดารหนังทีวี.”

นิกรกลิ่นน้ำลายติด ๆ กันสองสามครั้งแล้วพูดเสียงกระซิบเช่นเดียวกัน

“มันมีอะไรหลายอย่างที่ ทำให้กันแน่ใจว่าสาวสวยคนนี้เป็นผี และความเข้าใจของกันคงไม่ผิดที่กันคิดว่าหล่อนเป็นนางแมวมผี”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกสุดตัว ผลอดตัวร้องออกมาดัง ๆ

“รับประทานนางแมวมผีหรือครับ”

เจ้าคุณบัจฉริก ๗ ทำปากจู๋ มองดูเจ้าแห้วอย่างเดียดดาล

“เฮา-เฮา แหกปากเสียล้นบ้านเชียวย อ้ายเปรต”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทุกคนมองไปทางประตูหน้าห้องรับแขก และด้านหลังห้องรับแขกซึ่งติดต่อกับห้องกลาง พายุฝนเริ่มพัดผ่านมามากแล้ว สภาพของดินฟ้าอากาศแสดงว่าคงมีฝนตลอด ๒๔ ชั่วโมง

เสียบหงวนกล่าวกับนิกรเบา ๆ ว่า

“หล่อนอาจจะเป็นนางปีศาจจำพวกผีดิบก็เป็นได้ แต่ว่าหล่อนคงไม่ดุร้ายถึงกับจับเราดูเลือดกินหรือจริงอย่างแก่อ้ายกร มีอะไรหลายอย่างในตัวเกตินี้ที่น่าพิรุณสงสัย”

พลพูดเสริมขึ้น

“เถอะน่า ถึงหล่อนเป็นผีดิบ ผีที่สวยงามและน่ารักอย่างนี้ก็ไม่เห็นจะน่ากลัวอะไร แก่สองคนกับอ้ายแห้วเมื่อไรจะเลิกกลัวผีเสียทีวะ”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“โธ่ - อายากจะเลิกมานานแล้วแต่มันเลิกไม่ได้”

นายพลติเรกหัวเราะหึ ๆ

“บางที่บ้านแบบโบราณและเครื่องเรือนเก่า ๆ เหล่านี้จะสร้างบรรยากาศที่น่ากลัวให้เราก็ได้ เป็นต้นว่า เขากวาง เขาวัวซึ่งมีทั้งหัวของมัน แล้วก็อีกาและนกเค้าแมวที่เขาสต๊าไฟไว้”

ประกายสายฟ้าปรากฏขึ้นเป็นทางยาว ครั้นแล้วฟ้าก็ผ่าเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น ไฟฟ้าทุกดวงดับพรึบ ทั่วทั้งถนนดินแดงทั้งนี้ก็เพราะฟ้าได้ผ่าลงที่หม้อพักไฟนั่นเอง พอไฟดับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วก็มีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในถ้ำ ห้องรับแขกมืดสนิทมองไม่เห็นอะไรเลย เจ้าแห้วเผ่นพรวดค้อย ๆ เดินมานั่งบนพื้นข้างโซฟาและกอดขาเสี่ยหงวนแน่น

“รับประทานอย่าทิ้งผมนะครับ” เจ้าแห้วพูดเสียงสั่นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ “ถ้าจะล่าถอย รับประทานก็ต้องพาผมไปด้วย”

ภายในห้องเงียบกริบ ทุกคนได้ยินเสียงว้าวร้องได้ยินถนัด

“มอ----“

ศาสตราจารย์ดิเรกต่างกระเป๋ากางเกงหยิบไฟฉายดวงเล็กออกมาเปิดสวิทช์ นึกกับอาเสี่ยและเจ้าแห้ว แลเห็นแสงสว่างก็มีขวัญและกำลังใจดีขึ้น แต่แล้วเมื่อนายพลดิเรกฉายไฟไปที่หัววัวตัวหนึ่งซึ่งมีเขาสวยงาม ทุกคนก็เียนวามไปตามกัน

เจ้าวัวนั้นซึ่งมีแต่ศีรษะและเขากำลังอ้าปากร้องเสียงลั่น

“มอ...มอ...มอ...”

ถึงแม้ ดร. ดิเรกไม่กลัวผี แต่ประสพการณ์เช่นนี้ก็ทำให้นายแพทย์หนุ่มขนพองสยองเกล้าถึงกับเส้นผมบนศีรษะตั้งชัน นายพลดิเรกหันมาถามเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“คุณพ่อ...ช่วยคุณหน่อยซีครับ นัยน์ตาผมผาดไปหรืออย่างไร ผมแลเห็นหัววัวมันอ้าปากร้อง”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ใช่ตาผาดหรือว้าย พวกเราทุกคนก็แลเห็นเหมือนอย่างแก่นั่นแหละ”

นายพลดิเรกหันไฟฉายไปทางอื่น ทุกคนนั่งตัวแข็งไม่มีใครกระตุกกระดิก จนกระทั่งเสียงอีการ้องขึ้น พร้อม ๆ กันทั้ง ๒ ตัว เสียงของมันดังมาก

“กา...กา...กา...”

ศาสตราจารย์ดิเรกฉายไฟไปทางตู้ไซโบด คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ต่างแลเห็นอีกาสต๊าฟ ๒ ตัวกางปีกออกและหันตัวไปมาอ้าปากร้องเสียงลั่นราวกับว่ามันเป็นสัตว์ที่มีชีวิต

“กา...กา...กา...”

“รับประทาน อย่าฉายไฟไปทางนั้นเลยครับคุณหม่อ” เจ้าแห้วพูดแทบไม่เป็นภาษามนุษย์แล้วสวด อิติปิโสเพิ่มพำ

นิกรกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“พวกเราเสียท่าเกศินี่เสียแล้วว้าย หล่อนพาเรามาที่บ้านของหล่อน ซึ่งความจริงบ้านเก่า ๆ หลังนี้ อาจจะเป็นภาพลวงตาอยู่ในป่าช้าวัดโค้ววัดหนึ่งก็ได้ หล่อนขอตัวออกไปจากห้องรับแขกนานแล้ว ทั้งพวกเราไว้ จนกระทั่งฟ้าผ่าไฟดับแล้วก็ไม่มีใครจุดตะเกียงมาให้เรา กันคิดว่าเพื่อความปลอดภัยของพวกเรา เราล่าถอย ดีกว่า”

พ.อ. พล พัชราภรณ์ กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“ยังว้าย ยังไม่กลับ กันจะผจญกับเหตุการณ์ที่บ้านนี้จนถึงที่สุด ใครชี้ขลาดตาขาวก็กลับไปก่อน”

เสียงวัวและเสียงอีกาเงียบไปแล้ว ฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนัก ภายในห้องกลางซึ่งติดกับห้องรับแขก มีแสงตะเกียงส่องสลัวลง และแล้วแสงสว่างก็เพิ่มขึ้นเหมือนกับว่าตะเกียงถูกจุดเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งดวง ทุกคน ได้ยินเสียงเกศินี่เอ็ดตะโรลั่น

“มืออย่างที่ไหน คนตั้งหลายคนหาตะเกียงอยู่ตั้งนานกว่าจะได้ แยกของฉันต้องนั่งอยู่มืด ๆ ในห้องรับแขก ป้าเอาตะเกียงไปตั้งในห้องรับแขกก่อนเถอะ แล้วขอโทษแยกของฉันด้วย อ้า - ทุกคนช่วยกันจัดโต๊ะอาหาร

ให้เรียบร้อยนะ อย่างช้าอีก ๒๐ นาทีแขกของฉันจะต้องเข้ามานั่งโต๊ะได้ อู๊ยตาย....แมวขอขาดตัวนั้นอย่าให้มา
เพ่นพ่านบนเรือนซี ใครช่วยจับไปขังไว้ในห้องข้างครัวทีเถอะ”

หญิงชราคนหนึ่งถือตะเกียงหลอดดวงหนึ่งพาดำเดินเข้ามาในห้องรับแขก หล่อนมีอายุ ๖๐ เศษแล้ว
รูปร่างผอมบางผมขาวโพลน ใบหน้าเก่าแก่ลึบด่างล้วยิ่ง จมูกโด่งแต่ขมเป็นขอ นัยน์ตาโปนถลน ริมฝีปาก
แเบะหนา รูปร่างหน้าตาคล้ายกับนางแม่มด หล่อนนุ่งผ้าถุงสีดำเก่า ๆ และสวมเสื้อชั้นในคอกระเช้าสีขาว
แต่เสื้อของหล่อนสกปรกเหมือนผ้าขี้ริ้ว

ป้าแจ่มถือตะเกียงหลอดเข้ามาวางบนโต๊ะเล็ก ๆ ข้าง ๆ ประตู แสงสว่างของตะเกียงหลอดทำให้
คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วสบายใจขึ้นมาก เพราะอย่างไรก็ได้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ
อย่างไรก็ตามหญิงชราคนนี้ทำให้นิกรกับเจ้าแห้วประหลาดใจไม่น้อย

ป้าแจ่มยิ้มแฉะแลเห็นพื้นบนซึ่งมีอยู่เพียง ๒ ซีแล้วหล่อนก็กล่าวกับทุก ๆ คนอย่างนอบน้อม แต่เสียง
ของแกแฮบแห่งเต็มทนเหมือนกับคนไข้ที่ป่วยเป็นวัณโรค

“คุณเจ้าขา คุณผู้หญิงให้ดิฉันมาขอประทานโทษค่ะที่นำตะเกียงมาให้ช้าไปหน่อย ทุกอย่างขลุขลัก
ก็เพราะบังเอิญไฟฟ้าเสียเจ้าค่ะ” แล้วหล่อนก็ยิ้มให้นิกร “แหม - คุณคนนี้นั้นล้อหล่อนะคะ ทำทางเหมือนนายโรง
ยี่เก”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก มองดูป้าแจ่มด้วยความเกลียดชังและเกรงกลัว

“ไปได้แล้วป้า ยืนอยู่เหนือลมเหม็นสาบเหลือเกิน ผ้าถุงผ้าห่มนะเปลี่ยนเสียบ้างซี”

ป้าแจ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทันใดนั้นเองอีกาสต้าฟทั้ง ๒ ตัวก็ขยับปีกส่งเสียงร้องขึ้นอีก

“กา...กา...กา...”

ป้าแจ่มปราดเข้าไปหาอีกาทั้ง ๒ ตัวที่ไซโบดทันที หญิงชรายกมือเท้าสะเอวก็มดัวลงมองดูมัน

อีกาเจียบกริบไม่กระตุกกระดิก

“มึงจะบ้าหรือวะ ตายแล้วยังเสือกร้องให้หนวกหูอีก ให้มันรู้บ้างที่ว่าสัตว์ที่เขาทำสตาฟไว้เนะเคลื่อนไหว
ไม่ได้และส่งเสียงร้องไม่ได้ ประเดี้ยวแม่จับกินเสียเลย อย่าร้องอีกนะ สุภาพบุรุษเหล่านี้ท่านเพิ่งมาบ้านเราไม่รู้ไหม
ถ้ามึงจะร้องว่าทำเพลงกัน หรือบิโนเล่นในห้องนี้ก็ให้ท่านกลับไปเสียก่อนเข้าใจไหม แะะ แะะ แะะ แะะ”

ศิระระวูที่ฝ้าห้องซึ่งอยู่ใกล้กับหน้าต่างส่งเสียงร้องขึ้นทันที สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้ว
ต่างแลเห็นมันอ้าปากกลอกนัยน์ตาไปมา

“มอ...มอ...มอ...”

ป้าแจ่มเดินเข้ามาหาศิระระวูซึ่งมีเขาหันสวดยามตัวนั้น หญิงชราเงยหน้ามองดูมันอย่างเดือดดาล

“ไว้หน้านายสาวของเราบ้างซีวะ เสือกแหกปากร้องออกมาทำไม”

หัววูว์ทำปากปลิ้นแต่ไม่มีเสียงออกมาจากลำคอของมัน นิกรกับเจ้าแห้วกลัวจนเส้นผมตั้งชันไปตามกัน
นายพลดิเรกตื่นตื่นมหัสจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าวเท่าที่เขาได้ผจญกับเหตุการณ์เช่นนี้

หญิงชราซึ่งเหมือนกับแม่มดราวกับพิมพ์เดียวยกมือชี้หน้าเจ้าวูว์ตัวนั้น

“ถ้ามึงร้องออกมาอีกทำให้แขกของคุณผู้หญิงไม่สบายใจ กูจะเอามึงไปฝังหลังบ้านเข้าใจไหม” พุดจบ

ป้าแจ่มก็เดินบ่นพึมพำออกไปจากห้องรับแขกทางด้านห้องกลาง

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ต่างหันมามองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน นายพลดิเรกหายหวาดกลัวแล้ว
เขากล่าวขึ้นเบา ๆ ว่า

“คุณเกศนี่อาจจะเป็นลูกสาวมาयरที่มีชื่อเสียงคนใดคนหนึ่งก็ได้ เท่าที่เราเห็นหัววูว์ร้องได้และ
อีกาสต้าฟเคลื่อนไหวได้ร้องได้ก็อาจจะเป็นมาयरของคุณเกศนี่ เพื่อล้อเราเล่นสนุก ๆ หากพวกเราเป็นคน
ขวัญอ่อนก็คงจะเผ่นไม่รู้ทางไปแล้ว”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเคือง ๆ

“แกว่าเป็นการแสดงกลยั้งงั้นหรือหมอ”

“ออไร่ เชื่อไอเถอะวะอ้ายกร ผีไม่มีหรือก ผีหรือปีศาจเป็นศรัทธาของคนโง่หรือคนซี้ฉลาดตาขาว”

นายจอมทะเล้นถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กันกับอ้ายแห้วขอตัวกลับไปบ้านก่อนเถอะวะ เราขึ้นแท็กซี่กลับก็ได้”

“ไอ.เค. ถ้าแกกับอ้ายแห้วรู้สึกว่ามีผีขึ้นอยู่ที่นี้ต่อไปอาจจะดีผีตายก็กลับไปก่อนเถอะ เอรอดคาดีแล็ค
ไปก็แล้วกัน พวกเราจะกลับแท็กซี่”

นิกรยิ้มออกมาได้

“เฮอ ยังงั้นก็ดีนะซี” แล้วเขาก็ยกมือตบศีรษะเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพื้นเบ้องหน้าเขา “เฮ้ย-
กลับบ้านไว้ยเรา ปลอดภัยไว้ก่อน”

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองดู พ.อ. นิกรแล้วผิยยิ้ม

“รับประทานผมก็ว่าอย่างงั้นแหละครับ รับประทานเล่นกับผีนี่มันลำบากนะครับ”

นิกรกับเจ้าแห้วต่างลุกขึ้น นายจอมทะเล้นเดินนำหน้าพาเจ้าแห้วออกไปจากห้องรับแขก แต่พอพ้น
ประตูห้องรับแขกออกไปได้สองสามก้าว นิกรกับเจ้าแห้วก็วิ่งโครมครามย้อนเข้ามาในห้องรับแขก นิกรปราด
เข้ามานั่งบนโซฟาตามเดิม ส่วนเจ้าแห้วมีท่าที่เหมือนกับจะเป็นลมเย็นหันรีหันขวางอยู่สักครู่ก็ทรุดตัวนั่งบน
พื้นห้อง

“มีอะไรเกิดขึ้นวะอ้ายกร” อาเสี่ยถามเสียงสั้น ๆ เขาเองไม่ได้กลัวผีมากมายจนเกินไปนัก แต่บทกลัว
ขึ้นมาแล้วต่อให้เขาช่างมาจุดไว้ก็ไม่อยู่

นิกรหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ เขาหายใจเร็วทำกิริยาบู้ยไปสักครู่ก็กล่าวว่

“เดี๋ยว...มันตื่นตื่นหวาดเสียว...กัน...กันยังพูดไม่ออก”

อาเสี่ยยกมะ هنگเขกบาลนิกรดั่งเป๊ก

“พูดซีไวย กันกำลังอยากรู้ว่แกเห็นอะไรแกกับอ้ายแห้วถึงวิ่งย้อนกลับเข้ามา”

นิกรชนลุกชู

“กันเห็น...อ้อ...เห็น...ผะอี่...วะ”

“ผี” เสี่ยหงวนตะโกนราวกับซำร้อง “รูปร่างหน้าตามันเป็นยังงัวะ”

นิกรว่ “อยากรู้ออกไปดูเองซี แกไปยืนที่ประตูห้องรับแขกแกก็เห็นมัน”

อาเสี่ยผุดลุกขึ้น

“ลองตีกับผีทีเถอะวะ กันก็หนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน ผีตายทั้งกลมกำลังขึ้นอืดที่ดียงอ้อมออกมาจากโลง
ว่คาตาให้ลุกขึ้นนั่งเอาเทียนลนคางเอาน้ำมันพรายมาใช้นี่หว่า ให้มันรู้ไปทีเถอะวะว่ผีมันเก่งกว่าคน”

กิมหงวนพาตัวเดินฉับ ๆ ไปที่ประตูห้องรับแขกด้านเฉลียงหน้าเรือนและแล้วเขาก็หยุดชะงัก ทุกคน
มองดูอาเสี่ยเป็นตาเดียว เสี่ยหงวนของเราตัวสั้นนั่งงก เส้นผมค่อย ๆ ตั้งขึ้นแลเห็นถนัด และแล้วอาเสี่ยก็ค่อย ๆ
ยกเท้าก้าวถอยหลังเข้ามาในห้องด้วยความหวาดกลัว เขาวิ่งจุกกลับมานั่งบนโซฟากับพล, นิกรตามเดิม

ดร. ดิเรกจ้องมองดูเสี่ยหงวนด้วยความประหลาดใจ

“แกเห็นอะไรอ้ายหงวน”

อาเสี่ยอ้าอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงโพล่งออกมา

“ก็ผีนะซี มันนั่งอยู่บนบันไดวะ หัวโตเท่าตุ่มน้ำ คอยาวเหมือนคอห่านแต่ยาวตั้งว่ มีแมวดำห้อมล้อม
ตั้ง ๑๐ กว่าตัว”

นายพลดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“โกหก หรือม่ายมันก็เป็นภาพที่เกิดขึ้นจากอุปาทานของแก” พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็ลุกขึ้นยืน “กันจะ
ออกไปพิสูจน์ความจริงเดี๋ยวนี ลากผีมาให้พวกเราดูหน้ามัน หากมันเป็นผีมันก็คือมนุษย์ปลอมเป็นผี ขอให้เชื่อ
กันเถอะ ผีเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ”

แต่แล้วก่อนที่เขาคจะเดินออกไปจากห้องรับแขก เกศินีสาวสวยก็เดินเข้ามาทางห้องกลาง

“เชิญค่ะ ทุกคนเชิญในห้องกลางเถอะค่ะ ดันต้องขอประทานโทษนะคะที่ไฟฟ้าเสียทำให้ชุลคุชลักมาก อ้า-ดิ้นภาคภูมิใจจังค่ะ ที่พวกคุณและคุณตาได้กรุณาให้เกียรติร่วมรับประทานอาหารกับดิ้น แต่บังเอิญคุณแม่ท่านไม่ใคร่สบายค่ะ ท่านเป็นไข้หวัดนิดหน่อยจึงไม่สามารถลงต้อนรับได้ ท่านนอนแล้วนะค่ะ”

ทุกคนต่างลุกขึ้นเดินตามเกศินีออกไปทางห้องกลาง ถึงแม้ว่าในห้องกลางมีเต็เกียงลานจุดไว้ถึง ๒ ดวง แต่บรรยากาศและสภาพของห้องนี้ก็รู้สึกน่ากลัวมาก เครื่องตกแต่งห้องล้วนแต่เป็นของโบราณ ข้าวของเกะกะรุงรัง โต๊ะอาหารขนาด ๘ คนตั้งอยู่ทางซ้ายของห้อง แต่แทนที่จะปูผ้าขาวกลับปูด้วยผ้ากำมะหยี่สีดำบักดินเงินแบบเดียวกับผ้าคลุมหีบศพ ด้านตรงข้ามกับโต๊ะอาหารมีสิ่งที่ทำให้คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๗ และเจ้าแห้วหายใจไม่ทั่วห้องไปตามกัน สิ่งนั้นก็คือนักหีบศพไม้สักตั้งอยู่บนเตียงสี่เหลี่ยม หีบศพนี้มีกระดาดลายทองปิดทับทั้ง ๔ ด้าน ตอนบนคลุมผ้ากำมะหยี่สีดำ มีหรีดดอกไม้แห้งประดับอยู่ที่หีบศพ ๕-๖ หรีด และมีโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวโต๊ะหนึ่งตั้งกระถางรูปเทียน ที่ขอบเตียงมีแจกันดอกไม้สดซึ่งบรรจุดอกชอนกลิ่น และกลิ่นของดอกชอนกลิ่นนั้นไม่ได้ทำให้ใครสบายใจเลยเพราะต้องนึกถึงศพและงานศพ

หล่อนเชิญคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๗ เข้านั่งโต๊ะโดยขอร้องให้ท่านเจ้าคุณนั่งหัวโต๊ะ เกศินีนั่งข้างนายพลดิเรก หัวโต๊ะด้านตรงข้ามกับเจ้าคุณปัจจนึก ๗ วางเปล่า บนโต๊ะมีจานและช้อนล้อม ผ้าเช็ดมือวางเรียงราย เมื่อทุกคนนั่งโต๊ะเสร็จเรียบร้อย สาวใช้ของหล่อน ๒ คนและป้าแจ่มก็ยกอาหารเดินตามกันมา

อาหารเหล่านี้เป็นอาหารที่สั่งจากร้านอาหารหน้าบ้านนี้เอง มีสตูลิ้น, ซีโครงหมอบ, หมี่กรอบ, แกงกะหรี่ไก่, กุ้งทอด, มักกะโรนีผัดกุ้ง และไก่ผัดหน่อไม้ นอกจากนี้ก็มีเบียร์แช่เย็นอีก ๔ ขวด สาวใช้ทุกคนต้องเดินเข้าออกหลายเที่ยวอย่างแคล่วคล่องว่องไว รู้สึกว่าพวกสาวใช้เกรงกลัวหล่อนมาก เพราะเพียงแต่เกศินีมองดูหน้าเท่านั้นสาวใช้ก็แสดงท่าทีให้เห็นว่ากลัวลานแม้กระทั่งป้าแจ่ม

“คุณหนูจะต้องการอะไรอีกบ้างคะ” ป้าแจ่มถามอย่างนอบน้อม

“เอาอาหารพิเศษของฉันมาให้ฉันซี เย็นหรือเปล่า”

“เย็นเจี๊ยบเชียวกะ”

ป้าแจ่มกับสาวใช้ ๒ คน พวกกันออกไปทางหลังบ้าน ส่วนสาวใช้อีกคนหนึ่งทำหน้าที่ตักข้าวให้ทุก ๆ คนเสียหวนนั่งกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา เขามองดูโลงผีบ่อย ๆ ในที่สุดเมื่อเขาอดรนทนไม่ได้เขาก็กล่าวถามเกศินีอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่เกรงใจหล่อน

“กรุณาบอกเล่าให้เราหน่อยซีครับว่า ผู้ที่นอนสงบอยู่ในโลงนั้นนะใคร แล้วทำไมคุณถึงเชิญพวกเรามากินข้าวในห้องเก็บศพเช่นนี้”

สาวสวยมีสีหน้าหม่นหมองลงทันที

“ดิ้นกำลังจะเรียนให้ทราบอยู่แล้ว พอดีคุณถามดิ้นเสียก่อน คุณกิมหงวนขา”

อาเสียพูดชัดขึ้นมาทันที

“ไม่ต้องคะหรือขาหรือครับ พูดเฉย ๆ ก็ได้ ผมนะฮึดฮัดใจตลอดเวลาที่ผมอยู่ในบ้านคุณ บางทีผมคิดว่าคุณเป็นมายาหรือนักแสดงกล บ้างช่องถึงรกรุงรังอย่างนี้ บางทีก็คิดว่าคุณเป็นผีดิบ ความคิดของผมมันสับสนไปหมด”

เกศินียิ้มเศร้า ๆ

“ดิ้นไม่ใช่นักแสดงกลและผีดิบหรือคะ ผีดิบนะพูดได้มีหรือคะ ผีก็คือมนุษย์ที่ตายไปแล้วร่างกายเน่าเปื่อยไปมีเหลืออยู่แต่วิญญาณเท่านั้น คุณอย่าคิดในสิ่งที่คนโง่ ๆ คิดเลยคะ ดิ้นเป็นลูกที่กตัญญูคุณแม่เมื่อคุณแม่ของดิ้นตาย ดิ้นก็เก็บศพท่านไว้ในบ้าน ข้าวของเครื่องใช้เครื่องแต่งบ้านมีอยู่ในสภาพอย่างไรดิ้นก็ให้เป็นอยู่อย่างนั้น มีหลายคนเชียวกะที่เข้าใจว่าดิ้นเป็นผีปีศาจ มีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวมากแล้ว ไม่ได้ประกอบอาชีพการงานอย่างใดแต่มีเงินใช้สอย แต่เขาไม่รู้หรือคะว่ามรดกของคุณพ่อคือหุ้นส่วนของบริษัทต่าง ๆ และดอกเบียจากพันธบัตรเงินกู้ช่วยให้ดิ้นมีเงินพอจ้บจ่ายใช้สอยคิดเฉลี่ยแล้วเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท นี่ก็บ้านของเราที่ดินของเรา ดิ้นไม่ใช่สาวสังคมที่ทำตัวหรูหรา ดิ้นจึงไม่ใคร่จะมีเพื่อนฝูง มีชีวิตอยู่อย่างเงียบ ๆ เช่นนี้ ขอให้

คุณภีมหงวนและทุกท่านอย่างรังเกียจเลยนะคะที่เราจะต้องรับประทานอาหารในห้องไว้ศพคุณพ่อ บ้านดิน
คับแคบนี้คะ ชั้นบนก็มีห้องนอนเพียง ๒ ห้องเท่านั้น”

เสี่ยหงวนยิ้มออกมาได้

“คุณอธิบายให้ผมฟังอย่างนี้แล้วผมก็ค่อยสบายใจหน่อย แต่ว่าคุณนะเสี่ยผีหรือเปล่า”

เกศินีสะดุ้งเฮือก

“เสี่ยผี....คุณคิดว่าดินเป็นแม่มดหรือหอยหรือคะ” แล้วหล่อนก็หัวเราะ

“ผมเห็นผีหัวโตคอยาวตัวหนึ่ง มันนั่งอยู่ที่หน้าบันไดหน้าเรือนของคุณนี่ครับ มีแมวป่วนเบ๊ยนอยู่
หลายตัว”

หล่อนขมวดคิ้วขึ้น

“อ๊วยตาย...คุณพูดเป็นตุเป็นตะ มันจะเป็นไปอย่างไรกันคะ ดินกับคุณแม่ทำบุญบ้านปีหนึ่งอย่างน้อย
สองหน ผีสงามันจะเข้ามาในบ้านดินได้อย่างไร”

นายพลดิเรกยกมือชี้หน้าเสี่ยหงวน

“อยู่กับอ้ายกรและอ้ายแห้วตาฝ้าแน่นอน คนเราถ้ามีความกลัวเกิดขึ้น ภาพลวงตามันก็อาจจะ
หลอกหลอนเรา”

นิกรพูดเสริมขึ้นดัง ๆ

“นี่เราจะคุยกันเรื่องผีหรือเราจะกินข้าวกันแน่”

สาวสวยหันมามองดูนิกรแล้วยิ้มให้

“ทานซีคะคุณนิกร เชิญทุกคนรับประทานอาหารข้าวได้แล้วคะ”

พล พัทธภรณ์ กล่าวถามหล่อนทันที

“ทำไมคุณปฏิเสธไม่ให้คนใช้เขาดักข้าวใส่จานคุณล่ะครับ ถ้าคุณไม่รับประทานอาหารกับพวกเรา ผมก็จะไม่
รับประทานอาหารเช่นเดียวกัน”

สาวสวยยิ้มน่ารัก

“ทานซีคะคุณพล ดินต้องทานอาหารกับพวกคุณและคุณตาแน่นอน แต่ดินเป็นคนมีบาปมีกรรมคะ
อาหารอย่างนี้ดินทานไม่ได้ ดินทานอาหารได้อย่างเดียวเท่านั้น ประเดี๋ยวป่าแจ่มแกก็จะยกมาให้ดินหรือคะ”

เกศินีรินเปียไรใส่แก้วแล้วแจกจ่ายคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วคนละแก้ว
การรับประทานอาหารเป็นไปอย่างระมัดระวังและเสียบเสียบอย่างไรชอบกล กลิ่นชอนกลิ่น, กลิ่นธูปและ
ควันเทียนหอมตลบไปทั่วห้องกลาง แมวดำเดินยั่วเย้าไปมาบางทีก็ชูและกัดกัน สาวใช้ของหล่อนคนหนึ่ง
ได้เข้ามาใส่ถุงแมวให้ออกไปจากห้อง

ป่าแจ่มถือจานแปลแบบจานสลัดใหญ่เดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เมื่อหญิงชราวาง
จานแปลลดตายสวยงามไปนั้นลงเบื้องหน้านายสาวของหล่อน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และ
เจ้าแห้วก็นั่งตะลึงลิ้มตาโพล่งจ้องมองดูวัตถุหรืออาหารพิเศษในจานแปลนั้นเป็นตาเดียว

มันคือปลาสดแช่เย็นซึ่งมีอยู่หลายชนิดด้วยกัน นับตั้งแต่ปลาทุสด, ปลาตะเพียน, ปลาเล็กปลาน้อย
ที่มีชื่อต่าง ๆ กันทั้งปลาน้ำจืดและปลาน้ำเค็ม เช่นปลาแป้น เป็นต้น ปลาเหล่านี้แช่ไว้ในตู้เย็นจนเย็นเจี๊ยบ
และมันเป็นอาหารอย่างเดียวกันที่เกศินีโปรดปรานที่สุด

เกศินียิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วกล่าวว่า

“คุณตาแปลกใจหรือคะที่หนูทานอาหารแบบนี้”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“ตายอมรับว่าทั้งแปลกใจและตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจทีเดียว หนูทานปลาดิบ ๆ อย่างนี้หรือ”

“คะ เป็นอาหารชนิดเดียวที่หนูทานได้คะ อาหารของหนูก็คือปลาน้ำทะเลคะ อย่างให้สุกอย่างปลาตุก
หรือปลาช่อนหนูก็ชอบ แต่สู้ปลาดิบแช่ตู้เย็นไม่ได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“จิ้มซอสหรือเครื่องจิ้มอะไรหรือเปล่าหลานสาว”

“ไม่ค่ะ”

นิกรกระซิบกระซาบกับเจ้าแห้วเบา ๆ

“กันกินข้าวไม่ลงแล้วอ้ายแห้ว เปิดเถอะเรา”

เจ้าแห้วผืนยิ้มแล้วกระซิบตอบ

“รับประทานขึ้นออกไปก็เจออ้ายหิวโตคอยาวตัวนั้นอีกนะซีครับ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“แต่กันกลัวคุณเกศินีจนอุจจาระจะราดอยู่แล้วว่ะ หล่อนเป็นนางแมวฝึ้อย่างไม่ต้องสงสัย”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

“รับประทานทำให้ดีสู้เสื่อไปก่อนครับ จนกว่าจะมีการล่าถอยหรือวิ่งหนี”

เกศินีนางแมวฝึ้อ้อมมือขวาหยิบปลาในจานแปลตัวหนึ่งยกขึ้นใส่ปากกัดเคี้ยวกรั้วม ๆ อย่างหน้าตาเฉย
เสียดหางอ้าปากหาว มองดูหล่อนกินปลาดิบอย่างเอร็ดอร่อย ทันใดนั้นเองนิกรก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“บรื้อว...”

นางแมวฝึหันขวับมาทางนายจอมทะเล้น ไบหน้าของหล่อนเคร่งเครียดแวตาดมึงถึงน่ากลัว
นิกรยืนวาบไปหมดทั้งตัว

“คุณนี่ปลงอนิจจังหรือสังเวชใจหรือคะที่ตื่นรับประทานปลาดิบ ๆ”

นิกรยิ้มอย่างประจบ

“แะะ แะะ เปล่าครับ”

“แล้วคุณร้องบรื้อวทำไม”

“อ้า-ผมรู้สึกอ่อยอยากจะกินปลาดิบบ้างครับ”

ไบหน้าของนางแมวฝึเปลี่ยนเป็นยิ้มแยมแจ่มใสทันที สายตาที่แข็งกร้าวเปลี่ยนเป็นหวานฉ่ำ
หล่อนเลื่อนจานปลาดิบข้ามโต๊ะมาให้ พ.อ. นิกรซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับหล่อน แล้วสาวสวยก็กล่าวกับเขา

“ทานสิคะ คุณนิกร”

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่

“ขอบคุณครับ ไม่ละครับ”

“ไม่ได้ค่ะ คุณต้องรับประทานปลาสดแช่เย็นอย่างน้อยหนึ่งตัว มิฉะนั้นฉันจะเข้าใจว่าคุณร้องบรื้อวนะ
คุณดูหมิ่นฉัน”

เสียดหางพะยักพะเยิดกับนิกร

“เอา-กินซีไวย คุณเกศินีจะได้หายเข้าใจผิด ซึ่งจะทำให้พวกเราทุกคนปลอดภัย”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูจานปลาสดอย่างรังทใจ และแล้วก็แข็งใจหยิบปลาสด
ตัวหนึ่งขึ้นมาจากจานยกขึ้นใส่ปากเคี้ยวกิน นิกรแข็งใจกินเข้าไปทั้ง ๆ ที่รู้สึกพะอืดพะอมและเหม็นคาวที่สุด
เมื่อเขากินปลาสดตัวหนึ่งเขาก็รีบยกแก้วเบียร์ขึ้นชดโสก ๆ

“อร่อยไหมคะ คุณนิกร” นางแมวฝึถามยิ้ม ๆ

นิกรทำคอขย้อนเหมือนกับจะอ้วก

“ครับ-อร่อยมาก ผมเพิ่งรู้สึกชาติปลาสดแช่เย็นวันนี้เอง”

“หรือคะ ทานอีกตัวสิคะ”

นิกรทำคอขย่น รับประทานปลาสดไปไว้ข้างหน้าหล่อนตามเดิม

“พอแล้วครับ ผมอยากรับประทานสตูลีนัวและหมี่กรอบมากกว่า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง ต่อจากนั้นการรับประทานอาหารก็เป็นไปเหมือนกับถูกบังคับ
ฝนซึ่งตกหนักเบาบางลงมากแล้ว คงลงเม็ดเปาะเปาะแต่ท้องฟ้าแดงระเรื่อ แสดงว่าอาจจะมีฝนตกตลอดคืน
และมีพายุเป็นครั้งคราว

ท่ามกลางความเงิบเหงา ได้ยินเสียงเกศินีพูดคุยจ้ออยู่คนเดียว เจ้าแก้วได้ผลอตว์ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ
“ไอ้ย”

ทุกคนต่างมองดูเจ้าแก้วอย่างเดี๋ยวดาล

“อะไรวะอ้ายแก้ว” พลถามเสียงกร้าว

เจ้าแก้วตัวสั่นงันงก ใบหน้าซีดเผือด แล้วชี้มือไปทางหีบศพของบิดาเกศินี

“รับประทาน... ฝา... ฝาโลง... กำ... ละ... ลัง... เฝยอขึ้นครับ”

เกศินีมองไปที่หีบศพบิดาของหล่อน

“ทุกคนอย่าตกใจเลยคะ ถึงคุณพ่อท่านลุกออกมาจากโลง ท่านก็จะไม่ทำร้ายพวกคุณเป็นอันขาด
ท่านจะให้การต้อนรับพวกคุณเป็นอย่างดี คุณพ่อท่านรักดี้นมากคะ ถ้าดี้นรักและชอบใคร คุณพ่อจะต้องรัก
และชอบด้วย”

นายพลดิเรกชนลุกชูเมื่อแลเห็นฝาโลงถูกดันสูงขึ้นทีละน้อย เขาหันมาถามเกศินีว่า

“ขอโทษครับ คุณพ่อคุณตายมากี่ปีแล้ว”

“แปดปีแล้วคะ”

“อ้อไร ท่านเคยลุกออกมาจากโลงหรือครับ”

“บ่อยคะ” หล่อนตอบอย่างหน้าตาเฉย “บางที่ท่านก็ลุกมาอาบน้ำ หรือร่วมโต๊ะรับประทานอาหาร
กับดี้นและคุณแม่”

ฝาโลงถูกผลักตกลงไปข้างโลงเสียงดังโครม มือมือหนึ่งยื่นออกมากระซอกผ้ากำมะหยี่ดึงลงไปในโลง
กลิ้งซอกแห่ง ๆ กระจายไปทั่วห้อง นิกกร, กิมหงวนและเจ้าแก้วตัวเนื้อสั่นไปตามกัน นัยน์ตาที่มองดูหีบศพนั้น
เหลือกลานเพราะความกลัว

เกศินีร้องตะโกนเรียกบิดาของหล่อน

“คุณพ่อคะ ลุกขึ้นมาสิคะ”

“อ้าว” อาเสียงเอ็ดตะโร “โง่งไปเรียกท่านอย่างนั้น บอกให้ท่านนอนสงบอยู่ในโลงสิครับ ขึ้นลุกออกมา
จากโลงพวกผมก็วิ่งไม่รู้ทางไปเท่านั้น”

สาวงามหัวเราะเสียงใส

“เชื่อดี้นเถอะคะ คุณพ่อดี้นท่านใจดี ถึงท่านเป็นผีท่านก็ไม่เคยหลอกใคร”

นิกกรทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมสิ้นสติ พอสบตากับสาวสวยเขาก็ประณมมือไหว้หล่อนแล้วพูดเสียง
สั่นเครือแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ผมกราบลาละครับคุณแม่ว ขึ้นอยู่นี่อีกสักสามนาที่ ผมอาจจะซื้อศพก็ได้”

เกศินีหัวเราะเบา ๆ

“คุณยังไม่ไม่ได้หรือคะคุณนิกกรจนกว่าคุณจะทานอาหารให้อิ่มเสียก่อน ดี้นถือว่าการที่ดี้นเชิญพวกคุณ
มาที่บ้านและเลี้ยงอาหารค่าพวกคุณในคืนนี้ยอมเป็นเกียรติของดี้นอย่างยิ่ง รับประทานต่อไปเถอะคะ”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“แต่คุณพ่อของคุณกำลังจะลุกออกมาจากโลง”

“ก็ช่างท่านปะไรคะ หมม - คุณนิกกรนี่เป็นผู้ชายออกสามศอกแท้ ๆ ยังชี้ขาดตาขาวและกลัวผี ดี้นเป็นผู้หญิง
เวยบางร่างน้อยดี้นยังไม่เห็นกลัวอะไร”

นิกกรมองดูหล่อนอย่างเคือง ๆ

“ก็คุณเป็นผีเหมือนกันคุณจะไปกลัวอะไรละครับ หนูได้ปล่อยให้พวกเรากลับบ้านเถอะครับ”

อาเสียก็มีหงวนร้องครางขึ้นดัง ๆ เหมือนกับเขาสวดมนต์

“ขึ้นมาแล้ว...ขึ้นมาแล้ว...ลุกขึ้นนั่งแล้ว”

ต่างคนต่างมองไปที่หีบศพเป็นตาเดียว ร่างของปีศาจโครงกระดูกซึ่งลุกขึ้นนั่งในโลงมองแลเห็นศีรษะ ส่วนคอและหน้าอก มันก็คือโครงกระดูกที่เคลื่อนไหวได้นั่นเอง

เมื่อร่างโครงกระดูกค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนจังก้าในโลง นิกกรับเจ้าแห้วก็หวีดร้องขึ้นสุดเสียงพร้อม ๆ กัน ทุกคนนอกจากเกศินีต่างลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ แต่แล้วนายพลดิเรกก็รู้สึกขายหน้าตัวเองอย่างยิ่งที่เขาคือ จอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกนี้ แต่เขากลับมีซึ่งนักวิทยาศาสตร์และปัญญาชนทั้งหลายต่างเห็นว่าปีศาจเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ

ศาสตราจารย์ดิเรกทำใจตนเองให้เข้มแข็ง เขากล่าวกับเกศินีด้วยเสียงหัวเราะว่า

“ผมรู้แล้วครับ คุณเป็นมายากรหรือนักแสดงกลล่อนำแน่นอนอน ถ้าผมจำไม่ผิดผมเคยเห็นคุณนำ คณะของคุณไปแสดงที่อุตรครั้งหนึ่ง วิธีให้โครงกระดูกออกมาจากโลงอย่างนี้เข้า ที่นี้ครับ ขอให้ผมเข้าไปดูใกล้ ๆ ได้ไหมครับ”

สาวสวยยิ้มให้เขา

“ได้ค่ะ แต่ฉันขอรับรองว่าไม่ใช่วิทยากลนะคะคุณหมอ โครงกระดูกที่ยืนอยู่ในโลงนี้คือคุณพ่อของฉันเอง”

“คุณอย่าล้อผมเลยน้า ผมศาสตราจารย์ดิเรกเป็นเจ้าของนักวิทยาศาสตร์ผู้รู้ดีว่ามีอะไร ๆ”

“อ้าหม่อ...” นิกกร้องเสียงสั้นเมื่อแลเห็นศาสตราจารย์ดิเรกพาตัวเดินตรงเข้าไปหาร่างโครงกระดูก ทันใดนั้นเอง โครงกระดูกก็ก้าวออกจากหีบศพหยุดยืนบนเตียงสี่เหลี่ยมแล้วค่อย ๆ ก้าวลงมาจากเตียง ศาสตราจารย์ดิเรกก็แข็งใจกล่าวทักท้วง ๆ ที่เขารู้สึกปลอดภัยจนแทบจะกุมสติไม่ได้

“ฮัลโล สวัสดีครับ”

ปีศาจโครงกระดูกพยักหน้าให้นายแพทย์หนุ่ม

“สวัสดีครับ” มันพูดเสียงหัว ๆ และกังวานลั่นห้อง “ในฐานะที่ผมเป็นพ่อของเกศินีผมขอต้อนรับคุณ และพรรคพวกของคุณด้วยความเต็มใจ” แล้วปีศาจโครงกระดูกก็ยื่นมือขวาให้ศาสตราจารย์ดิเรก

นายแพทย์หนุ่มถอยหลังกรูด เขาไม่กล้าพอที่จะจับมือกับปีศาจโครงกระดูกเมื่อเขาแน่ใจว่ามันเป็นผี ไม่ใช่มนุษย์

“อ้าว ทำไมไม่จับมือกับผม รังเกียจผมหรือครับ”

นายพลดิเรกสั่นศีรษะ ถอยหลังมาจนถึงโต๊ะรับประทานอาหาร ซึ่งเจ้าปีศาจโครงกระดูกก็ติดตามมา ในระยะซันชิด มันยกมือทั้งสองตั้งหวัะโหลกศีรษะของมันหลุดออกจากคอแล้วยื่นให้ศาสตราจารย์ดิเรก

เสียหงวนกล้วจนถึงขีดสุด เขาร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เปิดไวยพวกเรา”

เท่านั้นเองสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วก็พากันวิ่งออกไปทางหน้าเรือน ทุกคนยกส้นขวัญแขวนเต็มไปด้วยความหวาดกลัวปีศาจ บัดนี้ต่างแน่ใจแล้วว่าสาวสวยเกศินีคือนางแมวผีหรือนางปีศาจร้าย นั่นเอง

ต่างคนต่างแก่งแย่งกันขึ้นไปนั่งบนรถคาติลแล็คเก็งและนั่งรวมกันอยู่ตอนหน้ารถทั้ง ๖ คน พล พัคราภรณ์ ทำหน้าที่เป็นคนขับรถคันนี้ และเมื่อรถเคลื่อนจากที่เปิดไฟสว่างจ้าทุกคนก็มีขวัญดีขึ้นบ้าง ประตูรั้วหน้าบ้านเปิดอยู่แล้ว พลนำคาติลแล็คเก็งสี่ฟ้าหม่นพุ่งปราดออกไปจากเขตบ้านหลังนั้นอย่างรวดเร็ว เลี้ยวซ้ายมือออกมาทางด้านถนนดินแดงทางด้านถนนราชปรารภ

และแล้วพลก็บังคับรถแก๊งคันงามให้หยุดนิ่ง

“ปลอดภัยแล้วไวยพวกเรา แบ่งกันไปนั่งข้างหลังบ้าง อ้าว - อ้ายกรกับอ้ายแห้วเป็นลมคอพับคออ่อนไปแล้ว”

นายพลดิเรกกับเสี่ยหงวนและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต่างเปิดประตูรถก้าวลงจากรถและขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ แทนที่พลจะขับรถต่อไปเขากลับปิดเครื่องยนต์ปิดไฟหน้าและทำยารถ แต่ไฟในแก๊งยังเปิดสว่าง พ.อ. พลหันมา มองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกอย่างขบขัน

“โง่-หมอ เดียวนี้แกเชื่อแล้วไม่ใช่หรือว่ามีจริง มีไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ”

“ออไร ไอเชื่อมานานแล้ว แต่เพราะไอเป็นจอมนักวิทยาศาสตร์เป็นศาสตราจารย์และเป็นนายแพทย์ ผู้ทรงคุณวุฒิก็เลยเต๊ะทำว่ามีเรื่องเหลวไหล ความจริงกันถูกผีหลอกมาหลายครั้ง”

“แล้วครั้งนี้เป็นยังไง”

ศาสตราจารย์ดิเรกผินหัวเราะ

“ไม่น่ากลัวเท่าไรแต่ตื่นเต้นดีเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พุดเสริมขึ้น

“นั่งเด็กสาวคนนี่ต้องเป็นผีดิบแน่ ๆ ถึงได้หลอกหลอนเรา ทำตัวเหมือนกับว่าเป็นมนุษย์พาพวกเราไปที่ บ้าน”

เสี่ยหงวนแหงปากหัวเราะลั่น ในเวลาเดียวกับที่นิกรกับเจ้าแห้วโง่ลุกขึ้นนั่ง

“แยะไว้ย” อาเสี่ยพูดพลางหัวเราะพลาง “น้อยคนนักที่จะถูกผีหลอกอย่างจิ้งหน้าเหมือนอย่างพวกเรานี้ เกศนี่สวยเสียด้วยนา กันกำลังคิดที่จะได้หลอนเป็นอนุภรรยาทีเดียว แต่แล้วแม่หลอกเราเสียแทบดีผีตาย”

พลหันมามองดู พ.อ. นิกรซึ่งนั่งสะลึมสะลืออยู่ข้าง ๆ เขา

“อ้ายกร”

นิกรทำปากขมขมบิบว่าคาถาเบา ๆ

“อิติปิโสภควา อรหังสัมมา”

พลหัวเราะลั่น ยกฝ่ามือผลักศีรษะเพื่อนเกลอของเขาค่อนข้างแรง

“ปลดปล่อยแล้วไว้ย เราออกมาจากบ้านนั้นแล้ว”

นิกรลืมนตาโพล่ง

“หา นี่ในรถเราใช่ไหม”

“เออ”

นายจอมทะเล้นถอนหายใจโง่อก

“สิ้นเคราะห์ไปที่ นึกว่าอยู่ในบ้านนั่งปีศาจหอยแครง ไอ้ไอ....ผีตัวตะบวยอะไรวะถึงได้ดูอย่างนี้ อ้ายโคจรกระดูกเดินได้นะไม่ใช่เลน อย่างน้อยมันก็ทำให้พวกเราล่าถอยออกมา ซึ่งตอนนั้นกันจคงทำอะไรไม่ได้เลย” แล้วนิกรก็ค่อย ๆ หันมามองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายของเขา “หายดีผีหรือยังวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วผินยิ้ม

“รับประทานหัวใจเพิ่งเริ่มเต้นเดี๋ยวนี้เองแหละครับ โอ๊ย.... รับประทานผีผู้หญิงแท้ ๆ ไม่น่าจะดูร้ายอย่างนี้เลย”

เสี่ยหงวนดั่งขึ้นลั่นรถ เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กล่าวกับพลว่า

“ลองกลับรถย้อนไปดูทางหน้าบ้านมันอีกทีเถอะวะ แล้วเลยไปออกทางพระโขนงก็ได้”

นิกรพูดชัดขึ้น

“ไปดูมันทำไมครับคุณพ่อ ถ้าจะพิสูจน์ความจริงพຽนนี้กลางวันเรามาที่บ้านหลังนั้นก็ได เรื่องผี ๆ สาง ๆ ตอนกลางคืนอย่าไปยุ่งกับมันเลยครับ แต่ตอนกลางวันถึงแม้ผีจะดุแสนดุมันก็ไม่หลอกเรา”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“แปลกมาก เกศนี่สาวสวยเป็นนางปีศาจที่พูดกับเราได้ กันคิดว่าพวกคนใช้ของหลอนก็ล้วนแต่เป็นผี ทั้งนั้น”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“รับประทานอย่าสงสัยเลยครับ ยายแก่ที่เอาตะเกียงมาให้เราก็คือผีหน้าตาบอกชัด ๆ ว่าเป็นผี
รับประทานสาวใช้แต่ละคนก็ดูชอบกล แล้วก็...ผมมีเรื่องที่จะพูด”

ศาสตราจารย์ดิเรกพยักหน้า

“เรื่องอะไรอะ”

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

“รับประทานตอนนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกันผมแลเห็นแมวดำตัวหนึ่งมันเดินเข้ามาในห้องกลาง
ครับ รับประทานเป็นแมวใหญ่ขนาดสุนัขตัวดำมะเมื่อม แต่ว่า...รับประทานคอไม่มีมีแต่ตัวครับ”

นิกรสะดุ้งโหยง

“อย่าเล่าเลยอะยายแห้ว ข้าก็เห็นเหมือนกัน ข้าเห็นแมวดำตัวหนึ่งมีแต่หัวตัวไม่มี มีขาหน้าสองขา
เท่านั้น”

“ไอ้ยา” อาเสี่ยคราง “ก็อแมวผีนั่นะซี เขาว่าผีแมวดูมากใช้ไหมอ้ายกร”

“เออ ยายกันเคยเล่าให้ฟังว่ามีแมวดูพอ ๆ กับผีม้า”

พล พัทธการณณ์ หมุนกุญแจสวิทช์ไฟติดเครื่องยนต์แล้วเปิดไฟหน้าและท้ายรถ เขาจัดแจงกลับรถ
บนถนนและขับรถย้อนกลับไปดูบ้านผีสิงหรือบ้านของเกศินีนางแมวผี

เมื่ออยู่นอกบ้านหรืออยู่นอกถนนเช่นนี้ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วก็ไม่รู้สึก
หวาดกลัวเท่าใดนัก คาคิลแล็คแก๊งสี่ฟ้าหม่นคันใหม่เอี่ยมคลานเอื่อย ๆ มาตามสายฝนที่กำลังตกปรำ พอลผ่าน
หน้าเรือนสองชั้นแบบโบราณหลังนั้นทุกคนก็แปลกใจไปตามกัน

ประตูรั้วหน้าบ้านปิดสนิท ประตูหน้าต่างเรือนสองชั้นทั้งบนและชั้นล่างปิดหมดทุกบาน ไม่มีแสงไฟฟ้า
ปรากฏแม้แต่ดวงเดียว พลบังคับคาคิลแล็คแก๊งให้หยุดกลางถนนแล้วหันมาพูดกับนายจอมทะเล้น

“แกลองเข้าไปสังเกตการณ์ในบ้านนี้หน่อยเออะอ้ายกร”

นิกรสะดุ้งโหยง

“ให้กันล้านบาทก็ไม่เอาโว้ย โธ - หลุดออกมาได้ก็เป็นบุญนักรหนาแล้ว”

“ยังงั้นให้อ้ายแห้วเข้าไปดีกว่า”

“ไอ้ยา” เจ้าแห้วร้องเหมือนถูกยิง “รับประทานกรุณาให้ผมได้มีชีวิตรอดอยู่รับใช้เจ้านายต่อไปเออะครับ
อย่าให้อ้ายผีโคจรกระตุกมันฆ่าผมเลย รับประทานตอนที่มันถอดหัวกระโหลกส่งให้คุณหมอมตมตใจจนบอก
ไม่ถูกเขี้ยวครับ รับประทานวิ่งออกมาขึ้นรถได้อย่างไรก็ไม่ทราบ”

พลมองไปที่ตัวเรือนสองชั้น ซึ่งปลุกอยู่โดดเดี่ยวและสงบวังเวง แล้วก็พูดขึ้นเปรย ๆ ว่า

“พຽ່ງนี้ต้องสืบดูให้รู้แน่ บ้านนี้เป็นบ้านร้างหรือมีคนอาศัยอยู่ อย่างน้อยเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงคงจะ
ช่วยให้ความสว่างแก่เรา” พูดจบพลก็ขับคาคิลแล็คแก๊งพุ่งปราดไปจากที่นั่น

๑๐.๐๐ น. เศษ ของวันรุ่งขึ้น

คาคิลแล็คแก๊งสี่ฟ้าหม่นของมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยได้คลานเอื่อย ๆ มาตามถนนดินแดง
ซึ่งประชาชนคนเดินถนนต่างพากันมองดูรถแก๊งคันนี้ด้วยความตื่นเต็นสนใจในความงามของมัน ก็แน่ละ
ราคาของมันเกือบสองล้านบาท รถคันนี้จึงเป็นรถที่โอโง่งและสวยงามกว่ารถที่แล่นอยู่ตามถนนเพราะเจ้าของ
สั่งสร้างพิเศษ

เจ้าแห้วทำหน้าที่คนขับรถคันนี้ ดร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ นั่งอยู่ตอนหน้ารถ ส่วนสามสหายคือ
พล, นิกร, กิมหงวน นั่งอยู่หลังรถ ทุกคนนอกจากเจ้าแห้วแต่งสากลเรียบร้อยเพราะหลังจากมาสืบสวนหา
ความจริงจากบ้านผีสิงหลังนี้แล้วทุกคนก็จะไปทำงานตามหน้าที่

คาคิลแล็คแก๊งแล่นมาหยุดริมรั้วบ้านผีสิงพอดี ทุกคนมองดูประตูรั้วแลเห็นรอยใช้ใส่กุญแจดอกใหญ่
แลที่รั้วทางขวาของประตูมีป้ายไม้เล็ก ๆ เขียนตัวอักษรสีดำปรากฏข้อความสั้นว่า

ให้เข้า

ติดต่อบ้านเลขที่ ๙๙๗๖๑

ดร. ดิเรกมองไปทางฝั่งตรงข้ามแล้วกล่าวขึ้นดัง ๆ

“บ้านนั้นยังใกล้เลขที่ ๙๙๗๖๑ แกจะเข้าไม่ใช่หรืออ้ายกร”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“ใครบอกแก่ล่ะ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นรถ แล้วเจ้าคุณปัจฉิมก็ กักกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เหตุการณ์เมื่อคืนนี้เหมือนกับความฝันนะ เราไม่น่าจะเข้าไปในบ้านนี้ได้เลย มีหน้าซำยังเอารถเข้าไปจอดหน้าเรือนเสียอีก ผู้ที่เปิดประตูรับเขาต้องเป็นผีแน่ ๆ คนในบ้านทุกคนต้องเป็นผีเช่นเดียวกัน”

ดร. ดิเรกพยักหน้าซ้ำ ๆ

“อไร วิญญาณของเกศนี่คงจะสิงอยู่ในบ้านนี้ ขับรถเลยไปที่บ้านใกล้ ๆ ไร่อ้ายแห้ว”

คาดคิดแล้ก็งัดเคล็ดออกจากที่ตามคำสั่งของนายแพทย์หนุ่ม บ้านที่อยู่ติด ๆ กับบ้านผีสิงเป็นเรือนสองชั้นขนาดกลางแต่เพิ่งปลูกใหม่ ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดินประมาณ ๑๐๐ ตารางวา รั้วบ้านเป็นรั้วหลอดหนาม ประตูรั้วหน้าบ้านเปิดทิ้งไว้ พลสิ่งให้เจ้าแห้วขับรถเลยไป และเลี้ยวกลับแล่นมาจอดชิดขอบถนนหน้าบ้านใหม่หลังนี้

พ.อ. พล พัทธการณ์ เปิดประตูก้าวลงจากรถแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ทุกคนรอกันอยู่นี่ กันจะเข้าไปทำความรู้จักกับเจ้าของบ้านนี้ก่อน ถ้าเขาไม่รังเกียจที่จะต้อนรับ พวกเราทั้งออกมารับ อย่าบุกเข้าไปหมดนี้เลยเดี๋ยวเขาจะนึกว่าเราเข้าไปปล้นเขา”

เจ้าคุณปัจฉิมก็ เห็นพ้องด้วย

“ดีแล้ว แกเข้าไปทำความรู้จักกับเขาก่อนเถอะพล”

พลพาตัวเดินเข้าไปบ้านปลูกใหม่หลังนั้น ชั่วโมงไม่ถึง ๕ นาที พลก็เดินตัวปลิวตรงมาที่รถคาดคิดแล้ก็แก้งด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ว่าไงไวย” เสี่ยหงวนถาม

“ลงมาได้พวกเรา เจ้าของบ้านนี้เป็นนายทหารนอกราชการ พันเอกหลวงศักดิ์ดาสุรฤทธิ์ เมื่อกันได้แนะนำตัวกับท่านว่ากันคือ พันเอกพล พัทธการณ์ จะมาขอทราบรายละเอียดเรื่องบ้านโบราณหลังนี้ท่านก็ให้การต้อนรับกันอย่างดีที่สุดในที่สุด และบอกให้กันรีบมาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน”

ทุกคนต่างพากันลงจากรถ ต่อจากนั้นพลก็เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขาไปกับเจ้าคุณปัจฉิม ๆ เข้าไปในบ้านของคุณหลวงศักดิ์ดา ๆ สุภาพบุรุษผู้สูงอายุในวัย ๖๕ ปี

คุณหลวงแต่งกายลำลองพาร่างอันบอบบางลงมาคอยต้อนรับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๆ อยู่ที่บ้านนั้นได้เรือนแล้ว ถึงแม้หลวงศักดิ์ดาไม่เคยรู้จักกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๆ มาแต่ก่อน แต่เขาก็เคยได้ยินชื่อเสียงชื่อนามของนายพลดิเรกกับคณะอยู่เสมอ

เพราะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๆ เป็นแขกผู้มาหา ทุกคนจึงรีบประณมมือไหว้หลวงศักดิ์ดา ๆ ด้วยมารยาทอันดีงาม คุณหลวงประณมมือไว้ระหว่างอก ใบหน้ายิ้มละไม ภาคภูมิใจที่นายพลดิเรกกับคณะมาหาเขาเพื่อขอความรู้เกี่ยวกับบ้านผีสิงที่อยู่ติด ๆ กัน

“สวัสดิ์ครับ” หลวงศักดิ์ดาพูดนอบน้อม

พลถือโอกาสแนะนำให้คุณหลวงรู้จักกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๆ และเพื่อนเกลอของเขาเป็นรายตัว ต่อจากนั้นคุณหลวงก็เชิญทุกคนขึ้นไปบนเรือนของเขาและเลยเข้าไปในห้องรับแขก ถึงแม้ว่าเรือนหลังนี้ไม่ใหญ่โตจนเกินไปเหมาะแก่ครอบครัวเล็ก ๆ แบบของบ้านก็สวยงามทันสมัยมาก ภายนอกทาสีฟ้าแก่

ภายในทาสีฟ้าอ่อนเย็นตา ห้องรับแขกมีขนาด ๓ X ๔ เมตร แต่ก็มีโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกสวยงามในราคาปานกลาง มีเครื่องตกแต่งห้องสวยงามมาก

หลวงศักดิ์ดา ฯ เชิญให้แขกผู้มีเกียรติของเขานั่ง สีสหายนั่งรวมกันบนโซฟาตัวเดียวกัน เจ้าคุณปัจจุบันก็ ฯ กับคุณหลวงทวดตัวนั่งบนเก้าอี้หวมนคนละตัว ทันใดนั้นเองสาวใช้ของหลวงศักดิ์ดาก็นำเครื่องดื่มและบุหรี่มาเสิร์ฟให้

“เชิญครับ เชิญตามสบาย ขอได้โปรดคิดว่าเป็นกันเองเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันก็ ฯ ยิ้มให้

“ขอบคุณมากคุณหลวง เท่าที่คุณหลวงได้กรุณาต้อนรับพวกเราด้วยอัธยาศัยไมตรีเช่นนี้ อ้า-คุณนายละครับ จะไม่เชิญคุณนายของคุณหลวงมาแนะนำให้เรารู้จักบ้างหรือ”

หลวงศักดิ์ดา ฯ หัวเราะเบา ๆ

“ผมเสียใจเหลือเกินครับได้ทำ ภรรยาของกระผมพาหลานชายไปฝากโรงเรียนเมื่อสักครู่นี้เองแหละครับ” พูดจบหลวงศักดิ์ดา ฯ ก็หันมายิ้มให้สีสหาย “พวกคุณมีข้อข้องใจอะไรเกี่ยวกับบ้านหลังนั้นก็เชิญถามผมซีครับ ถ้าผมทราบผมก็จะเรียนให้ทราบ ถ้าไม่ทราบก็จุนใจ แต่ผมอยู่ที่นี้มาปีครึ่งแล้วผมพอจะรู้อะไรต่ออะไรบ้างเกี่ยวกับบ้านหลังนี้”

พลกล่าวถามทันที

“ประทานโทษครับคุณหลวง บ้านของใครครับ”

หลวงศักดิ์ดา ฯ ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เจ้าของบ้านชื่อนายประกอบครับ เป็นข้าราชการชั้นเอกของกรมคนหนึ่ง เขาป่วยเป็นโรคประสาทได้กระทำอัตวินิบาตกรรมตนเอง ยิ่งตัวตายในบ้านหลังนั้นเมื่อปีกลายนี้”

นิกรลืมตาโพลง พูดขึ้นดัง ๆ ว่า

“ถ้ายังงั้นอ้ายปีศาจใครงกระดุกแน่ ๆ”

พลโบกมือให้นิกรสงบเสียง แล้วกล่าวถามคุณหลวงศักดิ์ดา ฯ ต่อไปอย่างนอบน้อม

“นายประกอบยังตัวตายแล้วครอบครัวของเขาละครับ”

“ครอบครัวก็มีภรรยาและลูกสาวของนายประกอบอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นสาวสวยชื่อเกศินีได้ช่วยกันทำศพนายประกอบนะซีครับ”

“เกศินี” เสียหงวนร้องลั่น

หลวงศักดิ์ดา ฯ ยิ้มให้กิมหงวน

“ครับ ถูกแล้ว เกศินีกับคุณนายนงเยาว์ได้ช่วยกันทำศพนายประกอบอย่างเงียบ ๆ ต่อมาไม่กี่เดือนคุณนายนงเยาว์ก็ตายตามสามีไป”

“อ้าว” นิกรอุทาน “ยิ่งตัวตายเหมือนกันหรือครับคุณหลวง”

“มิได้ครับ คุณนายนงเยาว์เป็นลมปัจจุบันหรือที่เรียกกันว่าหัวใจวาย มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าพอดูครับ เกศินีตัวคนเดียวต้องจัดการกับศพแม่ของเธอ อาศัยเพื่อนบ้านใกล้เคียงช่วยเหลือ ซึ่งผมกับบุตรภรรยาของผมนี่มีส่วนช่วยเหลือเหมือนกัน หลังจากเกศินีทำศพแม่แล้วหล่อนก็เริ่มมีสติพึ่นเพื่อนกระทำตัวเหมือนนาง ปีศาจเลี้ยงแมวไว้เต็มบ้านและชอบกินปลาดิบ ๆ ในที่สุดหล่อนก็ล้มเจ็บและตายไปด้วยความเสียใจจนมากมายของหล่อนซึ่งหล่อนต้องสูญเสียพ่อและแม่ในเวลาไล่ ๆ กัน ญาติห่าง ๆ ของหนูเกศินี อ้า-บ้างตรงกันข้ามโน่นแหละครับ เขาได้ช่วยเหลือจัดการทำศพหล่อนแล้วเขาก็ถือโอกาสเป็นเจ้าของครอบครองบ้านและที่ดินของนายประกอบด้วย นายประกอบตายก็ไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ ญาติพี่น้องมีอยู่บ้างก็อยู่ในชนบท ความจริงเรื่องนี้ผมไม่ควรพูดหรอกครับ”

พลยกมือไหว้หลวงศักดิ์ดา ฯ อย่างนอบน้อม

“ขอบคุณครับที่คุณหลวงกรรณาเล่ารายละเอียดให้เราฟัง แล้วก็...ญาติของเกศินีที่อยู่บ้านตรงกันข้าม เขาให้เช่าบ้านนายประกอบใช้ไหมครับ”

“ครับ ให้เช่าเดือนละ ๘๐๐ บาท ถึงแม้เป็นเรือนสองชั้นที่เก่าคร่ำคร่าแต่มันก็กว้างขวางและมีบริเวณ บ้าน มีผู้มาเช่าอยู่หลายรายครับ แต่ไม่มีใครอยู่ได้เกินอาทิตย์”

“ผิดหรือครับ...” นิกธามเสียงสั้น

“ครับ ผู้เช่าถูกปีศาจโครงกระดูกและปีศาจหญิงสาวคือเกศินีนั่นเองหลอกหลอนจนอยู่ไม่ได้ รายหนึ่ง ภรรยาของผู้เช่าถึงกับตกใจล้มเจ็บและถึงแก่กรรมภายในไม่กี่วัน”

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มแห้ง ๆ เจ้าคุณบัจฉริก ๆ กล่าวถามหลวงศักดิ์ดาแล้วหัวเราะ หึ ๆ

“คุณหลวงกับครอบครัวเคยถูกหลอกหลอนบ้างหรือเปล่าครับ”

“ไม่ครับได้เท่า ถ้าพูดกันในเรื่องผี ๆ สาง ๆ บ้านกระผมก็มีผีเรือนคุ้มรักษาอยู่เหมือนกัน ผีนายประกอบ หรือคุณนายงเงียวหรือแม่หนูเกศินีคงเข้ามาในบ้านกระผมไม่ได้แน่ แต่ว่า... กระผมเคยได้ยินเสียงผู้หญิง ร้องเพลงในตอนกลางคืนครับ อย่างไรก็ตามกระผมไม่กลัวผีก็รู้สึกเฉย ๆ”

ดร. ดิเรกกล่าวถามขึ้นบ้าง

“ตอนนี้ไม่มีใครมาเช่าอยู่อีกหรือครับ”

“ครับ เห็นว่างอยู่เกือบครึ่งปีแล้ว คนทั้งถนนดินแดงเขารู้ดีครับว่าบ้านนั้นคือบ้านผีสิง ต่อไปนี้คงจะหา คนเช่ายากละครับ”

อาเสี้ยกิมหงวนสบตาหลวงศักดิ์ดาเขาก็ยิ้มแห้ง ๆ

“เมื่อคืนฝนตกหนักคุณหลวงสังเกตเห็นบ้างหรือเปล่าครับว่าในบ้านนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้สนใจเลย ตอนกลางคืนถ้าฝนตกเราก็ต้องปิดประตูหน้าต่าง เพราะกลัวว่าโจร ผู้ร้ายมันจะถือโอกาสบุกเข้ามา ผมอยุ่กันตามลำพังสามีภรรยาเท่านั้น หลานชายก็ยังเป็นเด็กอายุ ๑๔ ปี ลูก ๆ ผมเขาไม่ได้อยู่ที่นี้หรือครับ”

อาเสี้ยว่า “คุณหลวงคงจะตื่นตื่นแปลกใจมากถ้าผมจะเรียนให้ทราบว่าพวกเราได้มาอยู่ในบ้านผีสิง เกือบชั่วโมงและถูกผีหลอกเกือบตาย”

หลวงศักดิ์ดา ๆ ลืมตาโพลง

“หรือครับ พวกคุณนี่ยังงี้ถึงเข้าไปในบ้านผีสิง”

เสี้ยหงวนผินหัวเราะ

“เรากลับมาจากตรวจไร่ของเราที่ปากช่องครับ ขากลับราวสองทุ่มฝนตกพริ้ว ๆ เราพบผู้หญิงสาว คนหนึ่งยืนอยู่ข้างรถเก๋งของหล่อนและโบกมือให้เราหยุดรถ ได้ความว่ารถหล่อนเสีย หล่อนคือเกศินีนี่แหละ ครับ”

“ไอ้โฮ แล้วยังไงครับ”

“เราเห็นเป็นผู้หญิงสาวตกอยู่ในที่เปลี่ยวแฉะรังสิตตอนกลางคืนเราก็รับหล่อนมากับเรา เกศินีพา พวกเรามาที่บ้านนี้แหละครับ อ้อนวอนให้เรารับประทานอาหารค่ำกับหล่อนบอกเราว่าหล่อนอยู่กับแม่ และคนใช้ อ้า - เมื่อคืนไฟฟ้าเสีย”

“ครับ ไฟฟ้าเพิ่งมีเมื่อตอน ๗ นาฬิกานี่เองแหละครับ เห็นเขาพูดกันว่าฟ้าผ่าหม้อพักไฟ ทำให้ไฟฟ้า แฉะนี้เสียหมดตลอดคืนนับตั้งแต่สามทุ่มเศษ”

อาเสี้ยผินหัวเราะ

“นั่นแหละครับ ตอนนั้นพวกเรากำลังอยู่ในบ้านเกศินี เราพร้อมโต๊ะรับประทานอาหารกับหล่อน ท่ามกลางแสงตะเกียงลานสองดวง ในห้องนั้นมีโลงผีอยู่โลงหนึ่งตั้งอยู่บนเตียง เกศินีทำให้พวกเราไม่รู้สึกรู้ว่า หล่อนเป็นผีในเมื่อหล่อนกินปลาดิบแซ่เย็นครับ และยิ่งกว่านั้น ปีศาจโครงกระดูกได้ลุกออกมาจากโลง

มันถอดศิระของมันส่งให้หมอดิเรก เท่านั้นเองพวกเราโกยอ้าววิ่งหนีลงมาจากรือนหลังนั้น รีบขึ้นรถ ขับออกไปจากบ้านนั้นโดยเร็ว”

หลวงศักดา ฯ นิ่งฟังด้วยความตื่นเต้นสนใจยิ่ง ท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ กล่าวสรุปว่า

“เราถูกมันหลอกขนาดนี้จริง ๆ นะครับคุณหลวง ปีศาจนี่เกิดขึ้นถึงกับไปดักพวกเราที่รังสิต แล้วพาพวกเราที่บ้านผมยอมรับว่าผมเกิดมาเป็นตัวเป็นตนก็เพิ่งถูกผีหลอกอย่างจัง ๆ เช่นนี้”

หลวงศักดา ฯ หัวเราะเบา ๆ

“น่ากลัวและน่าตื่นเต้นไม่น้อยครับได้เท่า ผมเคยให้ข่าวว่าตำรวจกองตรวจนครบาลรายหนึ่งก็ถูกหลอกเหมือนกัน”

นิกรลืมตาโพล่ง

“หลอกยังไงครับคุณหลวง”

“ก็วิธีเดียวกับพวกคุณนี่แหละ ปีศาจเกิดขึ้นสำแดงร่างให้ตำรวจกองตรวจนครบาลเห็น หล่อนบอกเขาว่ารถเสีย เขาก็พานั่งรถขลามาบกวามาส่งที่บ้านนี้ แล้วตำรวจทั้งสามคนก็เผ่นออกจากบ้านแทบไม่ทันเพราะถูกผีหลอก”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นนายพลดิเรกก็กล่าวถามหลวงศักดา ฯ อย่างเป็นทางการ

“คุณหลวงครับ ที่บ้านของนายประกอบนะมีข้าวของเครื่องใช้และเครื่องเรือนอยู่ด้วยหรือครับ”

“โอ - เปล่าครับ ไม่มีอะไรเลย มีแต่บ้านเปล่า ๆ ครับ เครื่องเรือนญาติของนายประกอบได้ขายเลหลังไปตอนทำศพหนูเกศินีแหละครับ”

นายพลดิเรกกลิ่นน้ำลายเอือก

“ถ้ายังงั้นสภาพที่พวกเราได้พบเห็นในบ้านเมื่อคืนนี้ก็ล้วนแต่เป็นภาพลวงตาทั้งนั้น”

“ใช่ครับท่านศาสตราจารย์ แรงปีศาจยอมทำให้เกิดภาพลวงตาได้เสมอ ผมคิดว่าหนูเกศินีคงเป็นห่วยบ้าน วิญญาณของหล่อนจึงสิงสถิตอยู่ที่นี้ แต่ผมไม่เข้าใจเลยที่หล่อนดูร้ายถึงเพียงนี้” พุดจบนายพลดิเรกก็หันมาพูดกับคณะพรรคของเขา “บัดนี้เราได้รู้ความจริงเกี่ยวกับบ้านผีสิงหลังนี้แล้ว เราลาคุณหลวงกลับเสียทีเถอะ ระวังเวลาทำนมานานแล้ว”

“ไม่เป็นไรมิได้ครับท่านศาสตราจารย์ ไม่ได้เป็นการรบกวนอะไรเลยครับ”

นายพลดิเรกยิ้มให้คุณหลวงศักดา ฯ

“เป็นพระคุณแล้วครับคุณหลวง อ้า - พวกผมมีงานที่จะต้องทำอีก กราบลาคุณหลวงละครับ”

พล, นิกร, กิมหวง และเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ต่างยกมือไหว้อำลาเจ้าของบ้านเช่นเดียวกัน คุณหลวงรับไหว้อย่างนอบน้อม ลูกขึ้นเดินตามแขกผู้มีเกียรติของเขาออกไปจากห้องรับแขกและตามไปส่งจนถึงประตูรั้วบ้าน

ก่อนจะจากกัน เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ได้ยื่นมือให้คุณหลวงศักดา ฯ จับ

“ถึงแม้คุณหลวงได้เอื้อเพื่อพวกเราเพียงเล็กน้อยเราก็จะไม่ลืมไมตรีจิตของคุณหลวงเลย ถ้าคุณหลวงผ่านไปทางบ้าน “พัชรภรณ์” ก็แวะเยี่ยมพวกเรบ้างนะครับ”

“ครับผม กระผมจะต้องไปเยี่ยมได้เท่าและคุณ ฯ ในวันหนึ่ง”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ พวกกันเดินเลยไปทางหน้าบ้านผีสิง เจ้าแห้วยืนอยู่ข้างรถก็ติดตามไปด้วยทุกคนหยุดยืนรวมกลุ่มอยู่นอกรั้วมองเข้าไปในบ้าน ก่อนที่ใครจะพูดอะไรหญิงชราคนหนึ่งก็เดินปราดเข้ามา แล้วกล่าวกับสี่สหายว่า

“คุณจะไปบ้านหลังนั้นหรือคะ”

สี่สหายมองดูร่างอันอ้วนใหญ่ของหญิงชราผู้นี้ แล้วแก้งพูดว่า

“จ๊ะ เราจะมาเช่าอยู่รวมกันหมดนี่”

“อย่าเขี่ยวะคะดิฉันจะบอกให้ ผิดูยังกะอะไรดี มันหลอกหลอนขนาดเอาชีวิตเขี่ยวะ ใครมาเช่า
อยู่ได้วันสองวันก็ต้องเผ่นทั้งนั้น” พุดจบหล่อนก็เดินดุ่ม ๆ มุ่งตรงไปยังบ้านของหล่อน

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ย้อนกลับมาที่รถคาดีลแล็คเก็งและก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ เมื่อรถเคลื่อน
ออกจากที่ ต่างก็พากันมองดูบ้านผีสิงด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้

- อวสาน -

สำนักพิมพ์บรรลือสาส์น พิมพ์ครั้งแรกปีพ.ศ.๒๕๐๗ ราคา ๓ บาท

ป.อินทรปาลิต - สร้างเรื่อง

อาภรณ์ อินทรปาลิต - สร้างปก